

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
2003/C 83/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 13ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση C-228/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας («Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρο 7, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 — Χαρακτηρισμός του σκοπού μεταφοράς αποβλήτων (αξιοποίηση ή διάθεση) — Αποτεφρωθέντα απόβλητα — Σημείο R 1 του παραρτήματος II Β της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ — Έννοια της κύριας χρησιμοποίησης ως καυσίμου ή άλλου μέσου παραγωγής ενέργειας»)	1
2003/C 83/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 6ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση C-245/00 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten (SENA) κατά Nederlandse Omroep Stichting (NOS) («Οδηγία 92/100/ΕΟΚ — Δικαίωμα εκμισθώσεως και δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά του δικαιώματος δημιουργού στον τομέα της πνευματικής ιδιοκτησίας — Άρθρο 8, παράγραφος 2 — Ραδιοφωνική μετάδοση και παρουσίαση στο κοινό — Εύλογη αμοιβή»)	1
2003/C 83/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 13ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση C-458/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου («Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρο 7, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 — Χαρακτηρισμός του σκοπού της μεταφοράς αποβλήτων (αξιοποίηση ή διάθεση) — Αποτεφρωθέντα απόβλητα — Σημείο R 1 του παραρτήματος II Β της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ — Έννοια της κύριας χρησιμοποίησης ως καυσίμου ή άλλου μέσου παραγωγής ενέργειας»)	2

2003/C 83/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 13ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση C-75/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 92/43/ΕΟΚ — Διατήρηση των φυσικών οικοτόπων — Άγρια πανίδα και χλωρίδα»)	3
2003/C 83/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 6ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση C-92/01 (αίτηση του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Ηρακλείου για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Γεώργιος Στυλιανάκη κατά Ελληνικού Δημοσίου («Άρθρο 8 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 18 ΕΚ) — Ευρωπαϊκή ιθαγένεια — Άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 49 ΕΚ) — Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Κοινοτικές αερομεταφορές — Τέλη αερολιμένα — Δυσμενής διάκριση — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2048/92»)	3
2003/C 83/06	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 13ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση C-131/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρο 49 ΕΚ — Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Σύμβουλοι σε θέματα διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας — Υποχρέωση εγγραφής στο μητρώο συμβούλων σε θέματα διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας στο κράτος μέλος υποδοχής — Υποχρέωση κατοικίας ή επαγγελματικής κατοικίας στο κράτος μέλος υποδοχής»)	4
2003/C 83/07	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 6ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση C-185/01 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Auto Lease Holland BV κατά Bundesamt für Finanzen («Εκτη οδηγία ΦΠΑ — Τόπος φορολογητέων πράξεων — Επιστροφή του ΦΠΑ που καταβλήθηκε σε άλλο κράτος μέλος — Χρηματοδοτική μίσθωση (leasing) αυτοκινήτου οχήματος — Συμφωνία για τη διαχείριση των καυσίμων του αυτοκινήτου — Πρόσωπο στο οποίο παραδόθηκαν τα καύσιμα»)	4
2003/C 83/08	Απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Φεβρουαρίου 2003 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-187/01 και C-385/01 (αίτηση των Oberlandesgericht Köln και Rechtbank van eerste aanleg te Veurne για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Hüseyin Gözütok (C-187/01) και Klaus Brügge (C-385/01) («Σύμβαση εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν — Αρχή ne bis in idem — Πεδίο εφαρμογής — Αποφάσεις με τις οποίες ο εισαγγελέας, χωρίς την παρέμβαση δικαστηρίου, παύει οριστικά την ποινική δίωξη, αφού ο κατηγορούμενος εκπληρώσει ορισμένες υποχρεώσεις»)	5
2003/C 83/09	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 13ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση C-85/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας 91/439/ΕΟΚ»)	5
2003/C 83/10	Υπόθεση C-32/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Højesteret με διάταξη της 22ας Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση I/S Fini H κατά Skatteministeriet	6
2003/C 83/11	Υπόθεση C-33/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2003	6
2003/C 83/12	Υπόθεση C-36/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) με διάταξη της 23ης Δεκεμβρίου 2002 στην υπόθεση The Queen κατ' αίτηση της Approved Prescription Services Limited κατά Licensing Authority (εκπροσωπούμενης από τη Medicines Control Agency)	7

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2003/C 83/13	Υπόθεση C-41/03 P: Αίτηση αναίρεσως της Rica Foods (Free Zone) NV που υποβλήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2003 κατά της αποφάσεως της 14ης Νοεμβρίου 2002 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-94/00, T-110/00 και T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV, Free Trade Foods NV και Suproco NV, υποστηριζόμενες από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζομένης από το Βασίλειο της Ισπανίας και από τη Γαλλική Δημοκρατία	7
2003/C 83/14	Υπόθεση C-45/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Catania — Prima Sezione Civile — με διάταξη της 19ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση Prefetto (νομάρχης) della Provincia di Catania και Oxana Dem'Yanenko .	8
2003/C 83/15	Υπόθεση C-47/03 P: Αίτηση αναίρεσως του M. Cwik της 7ης Φεβρουαρίου 2003 κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 26 Νοεμβρίου 2002 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-103/01, στην οποία διάδικοι ήταν ο M. Cwik και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	9
2003/C 83/16	Υπόθεση C-52/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale Ordinario di Torino με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2003 στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας που έχει κινηθεί κατά του Giuseppe Mombiano	10
2003/C 83/17	Υπόθεση C-55/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 11 Φεβρουαρίου 2003	11
2003/C 83/18	Υπόθεση C-56/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2003	11
2003/C 83/19	Υπόθεση C-57/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2003	11
2003/C 83/20	Υπόθεση C-58/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Raad van State με διάταξη της 4ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση Y.G. Encheva και Staatssecretaris van Justitie (Υπουργός Δικαιοσύνης)	12
2003/C 83/21	Υπόθεση C-59/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Genova — Sezione Lavoro — με διάταξη της 28ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση Mario Cigliola κ.λπ. κατά Ferrovie dello Stato SpA.	12
2003/C 83/22	Υπόθεση C-63/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που ασκήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 2003	13
2003/C 83/23	Υπόθεση C-65/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 2003	13
2003/C 83/24	Υπόθεση C-67/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 2003	14

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
2003/C 83/25	Υπόθεση C-68/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση Staatssecretaris van Financiën και D. Lirjes	14
2003/C 83/26	Υπόθεση C-69/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Corte d'appello di Venezia με διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2002 στην υπόθεση Caseificio Cooperativo di Cornedo Soc. Coop. arl. κατά Ministero delle Finanze	14
2003/C 83/27	Υπόθεση C-71/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις 18 Φεβρουαρίου 2003	15
2003/C 83/28	Υπόθεση C-72/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε η Commissione Tributaria Provinciale της Massa Carrara, δεύτερο τμήμα, με διάταξη της 11ης Δεκεμβρίου 2002, στην υπόθεση Carbonati Aruani srl κατά Comune di Carrara .	15
2003/C 83/29	Υπόθεση C-76/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Αυστριακής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 2003	15
2003/C 83/30	Υπόθεση C-80/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που ασκήθηκε στις 21 Φεβρουαρίου 2003	16
2003/C 83/31	Διαγραφή της υποθέσεως C-173/00	16
2003/C 83/32	Διαγραφή της υποθέσεως C-337/00	16
2003/C 83/33	Διαγραφή της υποθέσεως C-188/01	16
2003/C 83/34	Διαγραφή της υποθέσεως C-375/01	16
2003/C 83/35	Διαγραφή της υποθέσεως C-444/01	17
2003/C 83/36	Διαγραφή της υποθέσεως C-61/02	17
2003/C 83/37	Διαγραφή της υποθέσεως C-191/02	17
2003/C 83/38	Διαγραφή της υποθέσεως C-215/02	17
2003/C 83/39	Διαγραφή της υποθέσεως C-241/02 P	17
2003/C 83/40	Διαγραφή της υποθέσεως C-337/02	17
2003/C 83/41	Διαγραφή της υποθέσεως C-368/02	17

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

2003/C 83/42	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση T-75/00, Augusto Fichtner Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Πειθαρχικά μέτρα — Παύση — Άσκηση μη κοινοτικών δραστηριοτήτων χωρίς προηγούμενη έγκριση)	18
2003/C 83/43	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση T-147/00: Les Laboratoires Servier κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Φαρμακευτικά προϊόντα για ανθρώπινη χρήση — Κοινοτικές διαδικασίες διαιτησίας — Ανάκληση αδειών κυκλοφορίας — Αρμοδιότητα — Σεροτονινεργικά ανορεξιογόνα: δεξφαινοφλουραμίνη, φαινοφλουραμίνη — Οδηγίες 65/65/ΕΟΚ και 75/319/ΕΟΚ»)	18
2003/C 83/44	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Ιανουαρίου 2003 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-303/00, T-304/00 και T-322/00, Manuel Francisco Caballero Montoya κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Μεταφορά στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν σε εθνικό κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα — Εκπρόθεσμη μεταφορά — Τόκοι καταβληθέντες μετά τη μεταφορά — Άρνηση της Επιτροπής να επανεξετάσει τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων υπαλλήλων και να καταβάλει σ' αυτούς μέρος των τόκων αυτών)	19
2003/C 83/45	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση T-307/00, C κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Σύνταξη ορφανού — Άρθρο 80, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ — Προσωπική κατάσταση γονέων — Ίση μεταχείριση)	19
2003/C 83/46	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση T-138/01, F κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Ανατοποθέτηση — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Προσφυγή ακυρώσεως και αγωγή αποζημιώσεως)	20
2003/C 83/47	Υπόθεση T-14/03: Προσφυγή της Colette Di Marzio κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Ιανουαρίου 2003	20
2003/C 83/48	Υπόθεση T-16/03: Προσφυγή του Albano Ferrer de Moncada κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2003	21
2003/C 83/49	Υπόθεση T-19/03: Προσφυγή της Σπυριδούλας Κωνσταντοπούλου κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2003	21
2003/C 83/50	Υπόθεση T-21/03: Προσφυγή της «S» κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Ιανουαρίου 2003	22
2003/C 83/51	Υπόθεση T-23/03: Προσφυγή της C.A.S. Succhi di Frutta, με έδρα στη Βερόνα (Ιταλία), κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 2003	23
2003/C 83/52	Υπόθεση T-25/03: Προσφυγή του Marco de Stefano κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2003	23

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
2003/C 83/53	Υπόθεση T-35/03: Προσφυγή της Aventis Cropscience S.A. κατά του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (ΓΕΕΑ), που ασκήθηκε στις 31 Ιανουαρίου 2003	24
2003/C 83/54	Υπόθεση T-37/03: Προσφυγή της Open Mobile Alliance Ltd. κατά του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (ΓΕΕΑ) που ασκήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2003	24
2003/C 83/55	Υπόθεση T-41/03: Προσφυγή της Merck Sharp & Dohme Limited καθώς και 19 άλλων προσφευγουσών κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Αξιολόγησης των Φαρμακευτικών Προϊόντων (ΕΟΑΦΠ) που ασκήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2003	25
2003/C 83/56	Υπόθεση T-42/03: Προσφυγή των Lurgi AG και Lurgi S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Φεβρουαρίου 2003	26
2003/C 83/57	Υπόθεση T-46/03: Προσφυγή της Leali S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Φεβρουαρίου 2003	27
2003/C 83/58	Διαγραφή της υποθέσεως T-187/94	27
2003/C 83/59	Διαγραφή της υποθέσεως T-43/01	28
2003/C 83/60	Διαγραφή της υποθέσεως T-288/01	28
2003/C 83/61	Διαγραφή της υποθέσεως T-192/02	28

II Προπαρασκευαστικές πράξεις

.....

III Πληροφορίες

2003/C 83/62	Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην <i>Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης</i> EE C 70 της 22.3.2003	29
--------------	--	----

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 13ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση C-228/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρο 7, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 — Χαρακτηρισμός του σκοπού μεταφορών αποβλήτων (αξιοποίηση ή διάθεση) — Αποτεφρωθέντα απόβλητα — Σημείο R 1 του παραρτήματος II Β της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ — Έννοια της κύριας χρησιμοποίησής τους ως καυσίμου ή άλλου μέσου παραγωγής ενέργειας»)

(2003/C 83/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-228/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: G. zur Hausen) κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (εκπρόσωπος: T. Jürgensen, επικουρούμενος από τον D. Sellner), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, προβάλλοντας αδικαιολόγητες αντιρρήσεις κατά ορισμένων μεταφορών αποβλήτων προς άλλα κράτη μέλη με σκοπό την κύρια χρησιμοποίησή τους ως καυσίμων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 7, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδό τους (ΕΕ L 30, σ. 1), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, C. W. A. Timmermans (εισηγητή), D. A. O. Edward, P. Jann και S. von Bahr, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 13 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, προβάλλοντας αδικαιολόγητες αντιρρήσεις κατά ορισμένων μεταφορών αποβλήτων προς άλλα κράτη μέλη με σκοπό την κύρια

χρησιμοποίησή τους ως καυσίμων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 7, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδό τους.

- 2) Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 259 της 9.9.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 6ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση C-245/00 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten (SENA) κατά Nederlandse Omroep Stichting (NOS) ⁽¹⁾

(«Οδηγία 92/100/ΕΟΚ — Δικαίωμα εκμισθώσεως και δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά του δικαιώματος δημιουργού στον τομέα της πνευματικής ιδιοκτησίας — Άρθρο 8, παράγραφος 2 — Ραδιοφωνική μετάδοση και παρουσίαση στο κοινό — Εύλογη αμοιβή»)

(2003/C 83/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-245/00, με αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο,

κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten (SENA) και Nederlandse Omroep Stichting (NOS), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 1992, σχετικά με το δικαίωμα εκμισθώσεως, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (ΕΕ L 346, σ. 61), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, B. Σκουρή, F. Macken και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: M.-F. Contet, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η έννοια της απαντώσας στο άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 1992, σχετικά με το δικαίωμα εκμισθώσεως, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας, εύλογης αμοιβής πρέπει να ερμηνεύεται ομοιόμορφα εντός όλων των κρατών μελών και να εφαρμόζεται από κάθε κράτος μέλος, το οποίο καθορίζει, εντός του εδάφους του, τα πλέον κατάλληλα κριτήρια για τη διασφάλιση, εντός των επιβαλλομένων από το κοινοτικό δίκαιο και ιδίως από την οδηγία αυτή ορίων, του σεβασμού της ανωτέρω κοινοτικής εννοίας.
- 2) Το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/100 δεν απαγορεύει υπόδειγμα υπολογισμού της εύλογης αμοιβής των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφήματων, περιλαμβάνον μεταβλητούς και σταθερούς συντελεστές, όπως είναι ο αριθμός ωρών μεταδόσεως των φωνογραφήματων, η έκταση της ακροαματικότητας των ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών οργανισμών που εκπροσωπεί ο οργανισμός μεταδόσεως, οι συμβατικώς οριζόμενες τιμές σε θέματα δικαιωμάτων εκτέλεσεως και ραδιοφωνικής μεταδόσεως μουσικών έργων προστατευομένων από το δικαίωμα του δημιουργού, οι τιμές που εφαρμόζουν οι δημόσιοι ραδιοφωνικοί οργανισμοί στα γειτονικά με το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος κράτη μέλη και τα ποσά που καταβάλλουν οι εμπορικοί σταθμοί, στο μέτρο που το εν λόγω υπόδειγμα είναι ικανό να οδηγήσει στην επίτευξη κατάλληλης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών να εισπράττουν αμοιβή λόγω ραδιοφωνικής μεταδόσεως συγκεκριμένου φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικά το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες συνθήκες, αλλά και δεν αντίκειται σε καμία αρχή του κοινοτικού δικαίου.

(¹) ΕΕ C 247 της 26.08.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 13ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση C-458/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου (¹)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρο 7, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 — Χαρακτηρισμός του σκοπού της μεταφοράς αποβλήτων (αξιοποίηση ή διάθεση) — Αποτρεφθέντα απόβλητα — Σημείο R 1 του παραρτήματος II Β της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ — Έννοια της κύριας χρησιμοποίησεως ως καυσίμου ή άλλου μέσου παραγωγής ενέργειας»)

(2003/C 83/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-458/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: H. Støvlbaek και J. Adda) κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου (εκπρόσωπος: J. Faltz), υποστηριζόμενου από τη Δημοκρατία της Αυστρίας (εκπρόσωπος: C. Pesendorfer), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, προβάλλοντας αδικαιολόγητες αντιρρήσεις κατά ορισμένων μεταφορών αποβλήτων προς άλλο κράτος μέλος με σκοπό την κύρια χρησιμοποίησή τους ως καυσίμων, αντιρρήσεις αντίθετες προς το περιεχόμενο του άρθρου 7, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδο τους (ΕΕ L 30, σ. 1), καθώς και κατά του περιεχομένου του άρθρου 1, στοιχείο στ', σε συνδυασμό με το σημείο R 1 του παραρτήματος II Β της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 96/350/ΕΚ της Επιτροπής, της 24ης Μαΐου 1996 (ΕΕ L 135, σ. 32), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 2, 6 και 7 του εν λόγω κανονισμού καθώς και από το άρθρο 1, στοιχείο στ', σε συνδυασμό με το σημείο R 1 του παραρτήματος II Β της εν λόγω οδηγίας, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, C. W. A. Timmermans (εισηγητή), D. A. O. Edward, P. Jann και S. von Bahr, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 13 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Η Αυστριακή Δημοκρατία φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 45 της 10.2.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 13ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση C-75/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου ⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 92/43/ΕΟΚ — Διατήρηση των φυσικών οικοτόπων — Άγρια πανίδα και χλωρίδα»)

(2003/C 83/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-75/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: R. B. Wainwright και J. Adda) κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου (εκπρόσωπος: J. Faltz) με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλιστεί η πλήρης και ορθή εφαρμογή των άρθρων 1, 4, παράγραφος 5, 5, παράγραφος 4, 6, 7, 12, παράγραφοι 1, στοιχεία β' και γ', 2 και 4, 13, παράγραφοι 1, στοιχείο β', και 2, 14, 15, 16, παράγραφος 1, 22, στοιχεία β' και γ', και 23, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας (ΕΕ L 206, σ. 7), σε συνδυασμό με τα παραρτήματα της I, II, IV, V και VI, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή και από το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann (εισηγητή), B. Σκουρή, F. Macken και N. Colneric, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 13 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλιστεί η πλήρης και ορθή εφαρμογή των άρθρων 1, 4, παράγραφος 5, 5, παράγραφος 4, 6, 7, 12, παράγραφοι 1, στοιχεία β' και γ', 2 και 4, 13, παράγραφος 1, στοιχείο β', 14, 15, 16, παράγραφος 1, 22, στοιχείο β', και 23, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, σε συνδυασμό με τα παραρτήματα της I, II, IV, V και VI, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.
- 2) Καταδικάζει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 118 της 21.4.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 6ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση C-92/01 (αίτηση του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Ηρακλείου για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Γεώργιος Στυλιανάκη κατά Ελληνικού Δημοσίου ⁽¹⁾

(«Άρθρο 8 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 18 ΕΚ) — Ευρωπαϊκή ιθαγένεια — Άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 49 ΕΚ) — Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Κοινοτικές αερομεταφορές — Τέλη αερολιμένα — Δυσμενής διάκριση — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2048/92»)

(2003/C 83/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Στην υπόθεση C-92/01, με αντικείμενο αίτηση του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Ηρακλείου (Ελλάδα) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Γεωργίου Στυλιανάκη και Ελληνικού Δημοσίου, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 8 Α και 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρων 18 ΕΚ και 49 ΕΚ) και 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2408/92 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1992, για την πρόσβαση των κοινοτικών αερομεταφορέων σε δρομολόγια ενδοκοινοτικών αεροπορικών γραμμών (ΕΕ L 240, σ. 8), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen και B. Σκουρή, την F. Macken και τον J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 6 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2408/92 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1992, για την πρόσβαση των κοινοτικών αερομεταφορέων σε δρομολόγια ενδοκοινοτικών αεροπορικών γραμμών, απαγορεύει μέτρο θεσπιζόμενο από κράτος μέλος, όπως το επίδικο στην κύρια δίκη, με το οποίο επιβάλλεται ουσιαστικά στις πτήσεις προς τα άλλα κράτη μέλη τέλος αερολιμένα υψηλότερο από το εφαρμοζόμενο στις πτήσεις εντός αυτού του κράτους μέλους, εκτός αν αποδεικνύεται ότι τα τέλη αυτά συνιστούν αμοιβή για τις αερολιμενικές υπηρεσίες που είναι αναγκαίες προς εξυπηρέτηση των επιβατών και ότι το κόστος των εν λόγω υπηρεσιών οι οποίες προσφέρονται στους επιβάτες με προορισμό τα άλλα κράτη μέλη είναι υψηλότερο κατά την ίδια αναλογία του κόστους εκείνων οι οποίες είναι αναγκαίες προς εξυπηρέτηση των επιβατών των εσωτερικών πτήσεων.

⁽¹⁾ ΕΕ C 150 της 19.5.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 13ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση C-131/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας ⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρο 49 ΕΚ — Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Σύμβουλοι σε θέματα διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας — Υποχρέωση εγγραφής στο μητρώο συμβούλων σε θέματα διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας στο κράτος μέλος υποδοχής — Υποχρέωση κατοικίας ή επαγγελματικής κατοικίας στο κράτος μέλος υποδοχής»)

(2003/C 83/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-131/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: B. Mongin και R. Amorosi) κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωπος: U. Leanza, επικουρούμενος από τον O. Fiumara), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ κανονιστική ρύθμιση επιβάλλουσα στους εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη συμβούλους σε θέματα διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας την υποχρέωση εγγραφής στο ιταλικό μητρώο συμβούλων σε θέματα διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας και την υποχρέωση κατοικίας ή επαγγελματικής κατοικίας στην Ιταλία προκειμένου να παρέχουν υπηρεσίες ενώπιον της ιταλικής υπηρεσίας διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 49 ΕΚ έως 55 ΕΚ, σχετικά με την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκεκριμένο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, C. Gulmann, F. Macken και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 13 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Ιταλική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ κανονιστική ρύθμιση επιβάλλουσα στους εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη συμβούλους σε θέματα διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας την υποχρέωση εγγραφής στο ιταλικό μητρώο συμβούλων σε θέματα διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας και την υποχρέωση κατοικίας ή επαγγελματικής κατοικίας στην Ιταλία προκειμένου να παρέχουν υπηρεσίες ενώπιον της ιταλικής υπηρεσίας διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 49 ΕΚ έως 55 ΕΚ.
- 2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 150 της 19.5.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 6ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση C-185/01 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Auto Lease Holland BV κατά Bundesamt für Finanzen ⁽¹⁾

(«Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Τόπος φορολογητέων πράξεων — Επιστροφή του ΦΠΑ που καταβλήθηκε σε άλλο κράτος μέλος — Χρηματοδοτική μίσθωση (leasing) αυτοκινήτου οχήματος — Συμφωνία για τη διαχείριση των καυσίμων του αυτοκινήτου — Πρόσωπο στο οποίο παραδόθηκαν τα καύσιμα»)

(2003/C 83/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-185/01, με αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Auto Lease Holland BV και Bundesamt für Finanzen, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκεκριμένο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, C. W. A. Timmermans, P. Jann, S. von Bahr και A. Rosas (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 6 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν υφίσταται παράδοση καυσίμων από τον εκμισθωτή αυτοκινήτου με leasing στον μισθωτή του οχήματος, στην περίπτωση που ο μισθωτής ανεφοδιάζει με καύσιμα το μισθωμένο με leasing αυτοκίνητο σε πρατήρια υγρών καυσίμων, μολονότι ο ανεφοδιασμός με καύσιμα πραγματοποιείται στο όνομα και για λογαριασμό του οικείου εκμισθωτή.

⁽¹⁾ EE C 200 της 14.07.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 11ης Φεβρουαρίου 2003

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-187/01 και C-385/01 (αίτηση των Oberlandesgericht Köln και Rechtbank van eerste aanleg te Veurne για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Hüseyin Gözütok (C-187/01) και Klaus Brügge (C-385/01) ⁽¹⁾

(«Σύμβαση εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν — Αρχή *ne bis in idem* — Πεδίο εφαρμογής — Αποφάσεις με τις οποίες ο εισαγγελέας, χωρίς την παρέμβαση δικαστηρίου, παύει οριστικά την ποινική δίωξη, αφού ο κατηγορούμενος εκπληρώσει ορισμένες υποχρεώσεις»)

(2003/C 83/08)

(Γλώσσες διαδικασίας: η γερμανική και η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-187/01 και C-385/01, με αντικείμενο αιτήσεις αφενός του Oberlandesgericht Köln (Γερμανία) και αφετέρου του Rechtbank van eerste aanleg te Veurne (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35 ΕΕ, με τις οποίες ζητήθηκε, στο πλαίσιο των ποινικών δικών που εκκρεμούν ενώπιον των αιτούντων δικαστηρίων κατά Hüseyin Gözütok (C-187/01) και Klaus Brügge (C-385/01), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 54 της σύμβασης εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα (ΕΕ 2000, L 239, σ. 19), η οποία υπογράφηκε στις 19 Ιουνίου 1990 στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen (εισηγητή) και C. W. A. Timmermans, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, A. La Pergola, P. Jann, B. Σκουρή, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Η αρχή *ne bis in idem*, η οποία διακηρύσσεται στο άρθρο 54 της σύμβασης εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπογράφηκε στις 19 Ιουνίου 1990 στο Σένγκεν, έχει επίσης εφαρμογή στις διαδικασίες με τις οποίες εξαλείφεται η δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης, όπως είναι οι επίμαχες στις κύριες δίκες διαδικασίες, και κατά τις οποίες ο εισαγγελέας κράτους μέλους αποφασίζει, χωρίς την παρέμβαση δικαστηρίου, να παύσει την ποινική δίωξη που έχει ασκηθεί στο κράτος αυτό, αφού

προηγουμένως ο κατηγορούμενος έχει εκπληρώσει ορισμένες υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων καταλέγεται π.χ. η καταβολή ορισμένου χρηματικού ποσού που έχει καθορίσει ο εισαγγελέας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 212 της 28.7.2001, ΕΕ C 348 της 8.12.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 13ης Φεβρουαρίου 2003

στην υπόθεση C-85/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας ⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας 91/439/ΕΟΚ»)

(2003/C 83/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-85/02, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: M. Wolfcarius) κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: G. de Bergues και S. Paillet), με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη μεταφορά στο εσωτερικό δικαίο του σημείου 12 του παραρτήματος II της οδηγίας 91/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991, για την άδεια οδήγησης (ΕΕ L 237, σ. 1), και, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει τις εν λόγω διατάξεις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, B. Σκουρή και N. Colneric, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 13 Φεβρουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι απαραίτητες για να συμμορφωθεί προς το σημείο 12 του παραρτήματος II της οδηγίας 91/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991, για την άδεια οδήγησης, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

2) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 97 της 20.4.2002.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Højesteret με διάταξη της 22ας Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση I/S Fini H κατά Skatteministeriet

(Υπόθεση C-32/03)

(2003/C 83/10)

Με διάταξη της 22ας Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Ιανουαρίου 2003, το Højesteret στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ I/S Fini H και Skatteministeriet που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Ε ρ ώ τ η μ α 1

Μπορεί ένα πρόσωπο να θεωρηθεί ότι ασκεί οικονομική δραστηριότητα κατά τρόπο ανεξάρτητο, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1-3, της έκτης οδηγίας ΦΠΑ⁽¹⁾, στην περίπτωση που αρχικά συνάπτει σύμβαση μισθώσεως στο πλαίσιο ανεξάρτητης οικονομικής δραστηριότητας αλλά παύει να ασκεί τη δραστηριότητα αυτή, καίτοι η μίσθωση συνεχίζεται για ορισμένο διάστημα διότι υπάρχει ρήτρα που δεν επιτρέπει την καταγγελία της σύμβασης, και στην περίπτωση που, μετά την παύση της δραστηριότητας, δεν πραγματοποιήθηκαν φορολογητέες πράξεις στο πλαίσιο της μισθώσεως με σκοπό την άντληση από αυτή εσόδων διαρκούς χαρακτήρα;

Ε ρ ώ τ η μ α 2

Επηρεάζει την απάντηση στο πρώτο ερώτημα το ζήτημα αν ο ενδιαφερόμενος επιδίωξε ενεργά κατά την υπόλοιπη περίοδο, όταν δεν μπορούσε να καταγγείλει τη σύμβαση μισθώσεως, να χρησιμοποιήσει το μίσθιο για την πραγματοποίηση φορολογητέων πράξεων με σκοπό την άντληση εσόδων διαρκούς χαρακτήρα ή να μεταβιβάσει περαιτέρω τη μίσθωση καθώς επίσης και η διάρκεια της περιόδου κατά την οποία δεν χωρεί καταγγελία ή του διαστήματος αυτής που υπολείπεται;

⁽¹⁾ Έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2003

(Υπόθεση C-33/03)

(2003/C 83/11)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον R. Lyal, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 28 Ιανουαρίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, παρέχοντας σε υποκειμένους σε φόρο το δικαίωμα εκπτώσεως από τον φόρο προστιθέμενης αξίας για ορισμένες παροχές καυσίμων σε μη υποκείμενα σε φόρο πρόσωπα, κατά τρόπο αντίθετο προς την Έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών - Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ·
- να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το VAT (Input Tax) (Person Supplied) Order 1991 (στο εξής: επίδικο Order) παρέχει σε πρόσωπο υποκείμενο σε φόρο το δικαίωμα να εκπίπτει τον ΦΠΑ από παροχές οδικών καυσίμων σε πρόσωπο μη υποκείμενο σε φόρο, καθόσον ο υποκείμενος σε φόρο αποδίδει στον μη υποκείμενο σε φόρο το κόστος του καυσίμου. Καίτοι η διατύπωση του Order είναι γενική, το δικαίωμα εκπτώσεως παρέχεται σε εργοδότες για αγορές καυσίμων που πραγματοποιούν οι υπάλληλοί τους.

Κατά την Επιτροπή, οι διατάξεις του Order αντιβαίνουν προς την Έκτη οδηγία ΦΠΑ κατά τρεις τρόπους και ως προς δύο διατάξεις. Πρώτον, το επίδικο Order παρέχει δικαίωμα εκπτώσεως για παροχές σε άλλο, μη υποκείμενο σε φόρο, πρόσωπο, αντίθετα προς το άρθρο 17(2)(α). Δεύτερον, το μέτρο δεν δηλώνει ότι η έκπτωση παρέχεται μόνο ως προς τα αγαθά και τις υπηρεσίες που χρησιμοποιούνται για την πραγματοποίηση φορολογούμενων πράξεων· έτσι, δεν συνάδει με τη σχετική προϋπόθεση του άρθρου 17(2). Τέλος, η έκπτωση παρέχεται άνευ τιμολογίου ΦΠΑ, αντίθετα προς το άρθρο 18(1)(α).

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 09/1, σ. 49.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) με διάταξη της 23ης Δεκεμβρίου 2002 στην υπόθεση The Queen κατ' αίτηση της Approved Prescription Services Limited κατά Licensing Authority (εκπροσωπούμενης από τη Medicines Control Agency)

(Υπόθεση C-36/03)

(2003/C 83/12)

Με απόφαση της 23ης Δεκεμβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Φεβρουαρίου 2003, το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ The Queen κατ' αίτηση της Approved Prescription Services Limited και Licensing Authority (εκπροσωπούμενης από τη Medicines Control Agency) που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

Μπορεί να υποβληθεί εγκύρως μια αίτηση άδειας κυκλοφορίας για το φαρμακευτικό ιδιοσκεύασμα C, βάσει της πρώτης παραγράφου του άρθρου 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση iii, της οδηγίας 2001/83/EK⁽¹⁾, οσάκις ο αιτών ζητεί να αποδείξει ότι το προϊόν C είναι ουσιαστικά παρεμφερές με άλλο προϊόν, το προϊόν B, στην περίπτωση όπου:

- 1) Το προϊόν B σχετίζεται με ένα αρχικό φαρμακευτικό ιδιοσκεύασμα A καθότι το ιδιοσκεύασμα B έχει εγκριθεί ως «επέκταση φάσματος» του προϊόντος A αλλά έχει διαφορετική μορφή από το προϊόν A ή για κάποιο άλλο λόγο δεν είναι «ουσιαστικά παρεμφερές» με το προϊόν A κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση iii-και
- 2) Το προϊόν A έχει λάβει άδεια κυκλοφορίας στην Κοινότητα πριν από διάστημα άνω των έξι/δέκα ετών που προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση iii-και
- 3) Το προϊόν B έχει λάβει άδεια κυκλοφορίας πριν από διάστημα μικρότερο των έξι/δέκα ετών που προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση iii.

(¹) Οδηγία 2001/83/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Νοεμβρίου 2001, περί κοινοτικού κώδικος για τα φάρμακα που προορίζονται για ανθρώπινη χρήση (ΕΕ L 311 της 28.11.2001 σ. 67).

Αίτηση αναίρεσης της Rica Foods (Free Zone) NV που υποβλήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2003 κατά της απόφασης της 14ης Νοεμβρίου 2002 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-94/00, T-110/00 και T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV, Free Trade Foods NV και Suproco NV, υποστηριζόμενες από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Ισπανίας και από τη Γαλλική Δημοκρατία

(Υπόθεση C-41/03 P)

(2003/C 83/13)

Η Rica Foods (Free Zone) NV, εκπροσωπούμενη από τον G. van der Wal, δικηγόρο παρά τω Hoge Raad der Nederlanden, υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Φεβρουαρίου 2003 αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης της 14ης Νοεμβρίου 2002 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-94/00, T-110/00 και T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV, Free Trade Foods NV και Suproco NV, υποστηριζόμενες από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Ισπανίας και από τη Γαλλική Δημοκρατία.

Η αναίρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να κηρύξει παραδεκτή την αίτηση αναίρεσης της απόφασης του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 14ης Νοεμβρίου 2002 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-94/00, T-110/00 και T-159/00·
- 2) να αναίρεσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 14ης Νοεμβρίου 2002 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-94/00, T-110/00 και T-159/00 και, αφού εκδικάσει εκ νέου την προσφυγή-αγωγή της αναίρεσείουσας όπως ασκήθηκε με το από 18 Απριλίου 2000 εισαγωγικό της δικής έγγραφό της:

— να ακυρώσει τον κανονισμό 465/2000/EK⁽¹⁾·

— να ορίσει ότι η Κοινότητα είναι υπεύθυνη για τη ζημία που η αναίρεσείουσα υπέστη λόγω του ότι από την 1η Μαρτίου 2000 η εισαγωγή των προϊόντων που αφορά ο κανονισμός 465/2000 εμποδίζεται ή περιορίζεται συνεπεία του κανονισμού αυτού, καθώς και να ορίσει ότι οι διάδικοι θα πρέπει να συμφωνήσουν για την έκταση της ζημίας της αναίρεσείουσας και ότι, αν δεν συμφωνήσουν επί του ζητήματος αυτού, η δική θα συνεχιστεί εντός της προθεσμίας που θα τάξει το Δικαστήριο για να καθοριστεί η έκταση της ζημίας, ή τουλάχιστον να υποχρεώσει την Κοινότητα να καταβάλει μια προσωρινώς υπολογισμένη αποζημίωση που θα

προσδιοριστεί αργότερα, ή επικουρικότερα να υποχρεώσει την Κοινότητα να καταβάλει την αποζημίωση που το Δικαστήριο θα καθορίσει κατά δίκαιη κρίση, πλέον τόκων προς 8 % ετησίως από την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής μέχρι την ολοσχερή εξόφληση·

- 3) να καταδικάσει, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, την αναιρεσίβλητη στα έξοδα της δίκης τόσο ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

— Παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ⁽²⁾: το Πρωτοδικείο παραβλέπει το ότι το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ εισάγει εξαίρεση από την κατά το άρθρο 101 της αποφάσεως ΥΧΕ απαγόρευση των εισαγωγικών δασμών και των μέτρων ισοδυναμίου αποτελέσματος. Όπως κάθε εξαίρεση που παρεκκλίνει από βασικό κανόνα, και εν προκειμένω από τον σκοπό των αλληπάλληλων αποφάσεων ΥΧΕ, η εξαίρεση αυτή πρέπει να ερμηνευθεί και να εφαρμοστεί στενώς. Με αυτή τη στενή δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ σε εξαιρετικές περιπτώσεις (το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ θεωρείται «τροχοπέδη έκτακτης ανάγκης») δεν συμβιβάζονται η ληφθείσα ως αφετηρία από το Πρωτοδικείο «ευρεία εξουσία εκτιμήσεως» της Επιτροπής και ο περιορισμένος έλεγχός της από τον κοινοτικό δικαστή.

— Αιτίαση σχετικά με την αιτιολογία: το Πρωτοδικείο δεν αιτιολόγησε ορθώς από νομική άποψη και επιπλέον αιτιολόγησε με ακατανόητο τρόπο υπό το φως των εγγράφων της δικογραφίας ή δεν αιτιολόγησε καθόλου ή αιτιολόγησε ανεπαρκώς το ότι i) κάθε πρόσθετη εισαγωγή ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ βάσει της σωρεύσεως καταγωγών ΕΚ/ΥΧΕ οδηγεί σε αύξηση του πλεονάσματος ζάχαρης στην κοινοτική αγορά και το ότι ii) η κατά το σημείο i «επιπλέον εισαγωγή» συνεπάγεται πρόσθετα βάρη για τον κοινοτικό προϋπολογισμό.

— Παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ: το Πρωτοδικείο έδωσε εσφαλμένο από νομική άποψη περιεχόμενο στην έννοια «δυσκολίες» και στην έννοια «επιδείνωση» και ως εκ τούτου εφάρμοσε εσφαλμένως από νομική άποψη και τις δύο αυτές έννοιες. Η αναιρεσείουσα παραπέμπει στο εισαγωγικό της δίκης έγγραφο που κατέθεσε ενώπιον του Πρωτοδικείου.

— Παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ: δεν υφίσταται ποσοτική σχέση μεταξύ της ποσοστώς του κανονισμού 465/2000 και των «δυσκολιών» και/ή της «επιδεινώσεως». Επίσης, λαμβανομένης υπόψη της ιστορικής ποσότητας, το μέτρο είναι εντελώς αυθαίρετο και δυσανάλογο.

— Προσβολή του προτιμησιακού καθεστώτος των ΥΧΕ: το Πρωτοδικείο διαπίστωσε με τόσο εσφαλμένο τρόπο τα πραγματικά περιστατικά ώστε η εκτίμησή του την οποία εκθέτει στις σχετικές σκέψεις της αποφάσεώς του είναι ακατανόητη υπό το φως των εγγράφων της δικογραφίας.

(1) Κανονισμός της Επιτροπής, της 29ης Φεβρουαρίου 2000, για την καθιέρωση μέτρων διασφάλισης όσον αφορά τις εισαγωγές, από τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη, προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σωρεύση καταγωγών ΕΚ/ΥΧΕ (ΕΕ L 56, σ. 39).

(2) Απόφαση 91/482/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1991, σχετικά με τη σύνδεση των υπερπόντιων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Catania — Prima Sezione Civile — με διάταξη της 19ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση Prefetto (νομάρχης) della Provincia di Catania και Oxana Dem'Yanenko

(Υπόθεση C-45/03)

(2003/C 83/14)

Με διάταξη της 19ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Φεβρουαρίου 2003, το Tribunale di Catania — Prima Sezione Civile, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ του Prefetto (νομάρχης) della Provincia di Catania και της Oxana Dem'Yanenko που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου (1), της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι κάθε αλλοδαπός που απελαύνεται από κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας έχει δικαίωμα να υποβληθεί η περί απελάσεώς του απόφαση, πριν εκτελεσθεί, στην κρίση αρχής διαφοροτικής από εκείνη που την εξέδωσε και αμερόληπτης;
2. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν επιτρέπεται στην αστυνομία κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας,

- χωρίς προληπτικό έλεγχο άλλης αρχής, να συλλαμβάνει και να απελαύνει όποιον, κατά την κρίση της, δεν έχει το δικαίωμα να παραμείνει στο έδαφος του κράτους αυτού, κατά τρόπον ώστε να αποκλείει χρονικά την άσκηση συγκεκριμένου και αποτελεσματικού ελέγχου της δράσεώς της από τρίτη και αμερόληπτη αρχή, πριν, κατά και μετά την εξέλιξη της;
3. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι είναι παράλογο και παράνομο να δημιουργεί ένα κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ένα σύστημα δικαστικού ελέγχου των αποφάσεων απελάσεως αλλοδαπών και της προς εκτέλεση αυτών δραστηριότητας της αστυνομίας, το οποίο να μην ασκεί, ουσιαστικά, καμμία επιρροή επί των αποτελεσμάτων αυτών των αποφάσεων και επί της εκτελέσεώς τους και να αποτελεί, συνεπώς, απλή επίφαση ένδικης προστασίας, παντελώς στερούμενη συγκεκριμένης σημασίας και πρακτικής χρησιμότητας;
4. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι είναι παράνομο να ρυθμίζει ένα κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας τις αποφάσεις απελάσεως αλλοδαπών και εκτελέσεως αυτών των αποφάσεων κατά τρόπον ώστε να εμποδίζει τους απελαυνόμενους να ασκήσουν συγκεκριμένα το ενδεχόμενο δικαίωμά τους προς αίτηση ασύλου ή καταφυγίου;
5. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι είναι παράνομο —διότι πλήττει και περιορίζει δυσανάλογα και άδικα το δικαίωμα της προσωπικής ελευθερίας, που αναγνωρίζεται σε όλους εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας,— να προβλέπει ένα κράτος μέλος την αναγκαστική εκτέλεση των ενταλμάτων απελάσεως αλλοδαπών που φέρουν νομίμως εκδοθέν διαβατήριο, διά της βίας και αμέσως (εντός ολίγων λεπτών της ώρας) μετά την κοινοποίηση στον αποδέκτη της πράξεως αλλοδαπό, ακόμη και αν δεν συντρέχουν συγκεκριμένοι και ειδικοί λόγοι δημοσίας τάξεως και ασφαλείας δικαιολογούντες την προσφυγή στη σωματική βία;
6. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντιφάσκουν προς αυτές οι διατάξεις του άρθρου 13, παράγραφοι 3, 4 και 5 bis του νδ 286, της 25ης Ιουλίου 1998, του Ιταλικού κράτους, με την ισχύουσα σήμερα μορφή του;

(¹) Οδηγία του Συμβουλίου περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 16).

Αίτηση αναίρεσως του M. Cwík της 7ης Φεβρουαρίου 2003 κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 26 Νοεμβρίου 2002 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δευτερο τμήμα) στην υπόθεση T-103/01, στην οποία διάδικοι ήταν ο M. Cwík και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-47/03 P)

(2003/C 83/15)

Ο M. Cwík, εκπροσωπούμενος από τον N. Lhoëst, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Φεβρουαρίου 2003 αναίρεση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 26 Νοεμβρίου 2002 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δευτερο τμήμα) στην υπόθεση T-103/01, στην οποία διάδικοι ήταν ο M. Cwík και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο αναρreseίων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να κρίνει την αίτηση αναίρεσως παραδεκτή και βάσιμη·
2. κατά συνέπεια:
 - α) να αναίρεσει την εκδοθείσα απόφαση,
 - β) να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου αυτό να αποφανθεί, αφενός, επί του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 13ης Ιουνίου 2000, περί μεταδόσεως του αναρreseιοντος από τη διοικητική μονάδα «Πληροφόρηση, Δημοσιεύσεις και Οικονομική Τεκμηρίωση», νυν, κατόπιν της αναδιάρθρωσεως, μονάδα «Πληροφόρηση: EYPΩ και ONE (CFIN-04 υπό τη διεύθυνση του κ. Blackie)», προς τη διοικητική μονάδα: «Γενικός Συντονισμός, Ανθρώπινοι πόροι και Διοίκηση» (ECFIN-01 υπό τη διεύθυνση του κ. Verhaeven), και, αφετέρου, επί του αιτήματος επιδικάσεως ποσού λόγω ηθικής βλάβης,

- γ) να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων των δύο διαδικασιών.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Παραβίαση του κοινοτικού δικαίου και, ειδικότερα, παράβαση του άρθρου 33 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, κατά το οποίο οι αποφάσεις πρέπει να είναι αιτιολογημένες, πράγμα που προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, ότι η προβαλλόμενη αιτιολογία πρέπει να είναι νομίμως αποδεκτή, ήτοι επαρκής, συναφής, λυσιτελής, χωρίς να πάσχει πλάνη περί το δίκαιο ή περί τα πραγματικά περιστατικά και μη αντιφατική:

- το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του το σύνολο των στοιχείων που προέβαλε ο αναιρεσείων για να αποδείξει τη ρητική παρενόχληση την οποία υπέστη ούτε τα εκτίμησε στο σύνολό τους,
- το Πρωτοδικείο ουδόλως αναφέρθηκε σε νέα γεγονότα, ήτοι στη νέα αναδιάρθρωση των υπηρεσιών λόγω της οποίας μόνον ο αναιρεσείων δεν ενσωματώθηκε στους κόλπους της παλιάς του μονάδας,
- το Πρωτοδικείο αρνήθηκε, χωρίς ουδεμία εξήγηση, να περιλάβει στη δικογραφία πρόσφατα έγγραφα που εμφανίστηκαν μετά το πέρας της έγγραφης διαδικασίας και αντέκρουαν τις απόψεις της Επιτροπής.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale Ordinario di Torino με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2003 στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας που έχει κινηθεί κατά του Giuseppe Mombiano

(Υπόθεση C-52/03)

(2003/C 83/16)

Με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Φεβρουαρίου 2003, το Tribunale Ordinario di Torino, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας που έχει κινηθεί κατά του Giuseppe Mombiano και που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Έχει το άρθρο 6 της οδηγίας 68/151/ΕΟΚ⁽¹⁾ την έννοια ότι υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θεσπίζουν κατάλληλες κυρώσεις όχι μόνο για την έλλειψη δημοσιότητας του ισολογισμού και των λογαριασμών αποτελεσμάτων χρήσεως των εμπορικών εταιριών, αλλά και για τη μη πιστή δημοσίευση του ισολογισμού, των άλλων ανακοινώσεων της εταιρίας που απευθύνονται στους εταίρους ή στο κοινό ή οποιασδήποτε

πληροφορίας την οποία η εταιρία υποχρεούται να παρέχει σχετικά με την οικονομική, την περιουσιακή ή τη χρηματική κατάσταση της ίδιας ή του ομίλου στον οποίο ανήκει;

- 2) Όσον αφορά την υποχρέωση των κρατών μελών να προβλέψουν «κατάλληλες κυρώσεις» για τις παραβάσεις που προβλέπουν η πρώτη και η τέταρτη οδηγία (68/151 και 78/660⁽²⁾), πρέπει οι οδηγίες αυτές, και ειδικότερα το άρθρο 44, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης για την ίδρυση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', και το άρθρο 6 της λεγόμενης πρώτης οδηγίας (68/151), καθώς και το άρθρο 2, παράγραφοι 2, 3 και 4, της λεγόμενης τέταρτης οδηγίας (78/660, όπως συμπληρώθηκε από τις οδηγίες 83/349 και 90/605), να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν τη θέσπιση ή διατήρηση σε ισχύ νόμου κράτους μέλους ο οποίος αποκλείει την επιβολή ποινής για την παράβαση των υποχρεώσεων περί δημοσιότητας και πιστής απεικονίσεως της καταστάσεως των εταιριών [και] προβλέπει ένα σύστημα κυρώσεων που δεν διαπνέεται συγκεκριμένα από κριτήρια αποτελεσματικότητας, αναλογικότητας και αποτρεπτικότητας των κυρώσεων που προβλέπονται για τη διασφάλιση της προστασίας αυτής;
- 3) Πρέπει οι ανωτέρω οδηγίες, και ειδικότερα τα άρθρα 44, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης για την ίδρυση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', και 6 της λεγόμενης πρώτης οδηγίας (68/151), καθώς και το άρθρο 2, παράγραφοι 2, 3 και 4, της λεγόμενης τέταρτης οδηγίας (78/660, όπως συμπληρώθηκε από τις οδηγίες 83/349 και 90/605), να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν τη θέσπιση ή διατήρηση σε ισχύ νόμου κράτους μέλους που, σε περίπτωση παραβάσεως των υποχρεώσεων των εταιριών περί δημοσιότητας και πιστής απεικονίσεως της καταστάσεώς τους, οι οποίες επιβάλλονται προς διασφάλιση της προστασίας των «συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων», προβλέπει ότι μόνον οι εταίροι και οι δανειστές έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν την επιβολή της κυρώσεως, αποκλείοντας έτσι τη δυνατότητα γενικευμένης και ουσιαστικής προστασίας των τρίτων;
- 4) Πρέπει οι ανωτέρω οδηγίες, και ειδικότερα τα άρθρα 44, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης για την ίδρυση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', και 6 της λεγόμενης πρώτης οδηγίας (68/151), καθώς και το άρθρο 2, παράγραφοι 2, 3 και 4, της λεγόμενης τέταρτης οδηγίας (78/660, όπως συμπληρώθηκε από τις οδηγίες 83/349 και 90/605), να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν τη θέσπιση ή διατήρηση σε ισχύ νόμου κράτους μέλους που, σε περίπτωση παραβάσεως των υποχρεώσεων των εταιριών περί δημοσιότητας και πιστής απεικονίσεως της καταστάσεώς τους, οι οποίες επιβάλλονται προς διασφάλιση της προστασίας των «συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων», περιλαμβάνει ένα μηχανισμό διώξεως των παραβάσεων και ένα σύστημα επιβολής ποινών που προβαίνουν σε πληθώρα διακρίσεων, προβλέποντας την άσκηση διώξεως κατόπιν υποβολής εγκλήσεως και την επιβολή βαρύτερων και αποτελεσματικότερων ποινών μόνο στην περίπτωση παραβάσεων που προξενούν ζημία στους εταίρους ή στους δανειστές;

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 80.

(2) ΕΕ ειδ. έκδ. 06/002, σ. 17.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 11 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-55/03)

(2003/C 83/17)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, εκπροσωπούμενη από τις Μαρία Πατακιά, νομικό σύμβουλο, και Marina Valverde López, επικουρική υπάλληλο στη νομική υπηρεσία της Επιτροπής, άσκησε στις 11 Φεβρουαρίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να μεταφέρει στην εσωτερική του έννομη τάξη τις οδηγίες του Συμβουλίου 89/48/ΕΟΚ ⁽¹⁾, της 21ης Δεκεμβρίου 1998 και 92/51/ΕΟΚ ⁽²⁾, της 18ης Ιουνίου 1998, σε σχέση με το επάγγελμα του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας της πολιτικής αεροπορίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ,
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι οδηγίες 89/48/ΕΟΚ και 92/51/ΕΟΚ του Συμβουλίου εφαρμόζονται, όχι στα διπλώματα που αναγνωρίζουν ακαδημαϊκή κατάρτιση, αλλά στα διπλώματα που αναγνωρίζουν επαγγελματική κατάρτιση και ειδικότερα σε αυτά που αναγνωρίζουν κατάρτιση σύμφωνα με την οποία ο κάτοχός τους διαθέτει όλα τα απαραίτητα προσόντα για την άσκηση ενός συγκεκριμένου επαγγέλματος. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με αυτές τις οδηγίες, το αντικείμενο της αναγνώρισης δεν είναι το δίπλωμα που παρέχει πρόσβαση στην εκπαίδευση του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας, αλλά το τελικό δίπλωμα που παρέχει δικαίωμα πρόσβασης στο επάγγελμα του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας της πολιτικής αεροπορίας. Λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του Βασιλικού Διατάγματος 3/1998, η Επιτροπή φρονεί ότι το ως άνω επάγγελμα στην Ισπανία είναι νομοθετικά κατοχυρωμένο με την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο δ', της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ και της πάγιας σχετικής νομολογίας του Δικαστηρίου.

Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να μεταφέρουν τις οδηγίες στην εσωτερική τους έννομη τάξη. Η ύπαρξη σχετικής ρύθμισης σε επίπεδο Eurocontrol δεν απαλλάσσει την Ισπανία από την υποχρέωση αυτή.

(1) Σχετικά με ένα γενικό σύστημα αναγνώρισης διπλωμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που πιστοποιούν επαγγελματική εκπαίδευση ελάχιστης διάρκειας τριών ετών· ΕΕ L 19 της 24.1.1989, σ. 16.

(2) Σχετικά με ένα δεύτερο γενικό σύστημα αναγνώρισης της επαγγελματικής εκπαίδευσης, η οποία συμπληρώνει την οδηγία 89/48/ΕΟΚ· ΕΕ L 209 της 24.7.1992, σ. 25.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-56/03)

(2003/C 83/18)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Karen Banks, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 12 Φεβρουαρίου 2003, προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου,

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη έχοντας θεσπίσει τα νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα που ήσαν αναγκαία για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 98/71/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 1998, για τη νομική προστασία σχεδίων και υποδειγμάτων ⁽¹⁾ ή, εν πάση περιπτώσει, μη έχοντας γνωστοποιήσει τέτοια μέτρα στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 19 της εν λόγω οδηγίας·
- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η ταχθείσα προθεσμία για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας εξέπνευσε στις 28 Οκτωβρίου 2001.

(1) ΕΕ L 289 της 28.10.1998, σ. 28.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-57/03)

(2003/C 83/19)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Antonio Aresu, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 12 Φεβρουαρίου 2003, προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να προβεί στις ενέργειες που απαιτούνται για την εκτέλεση της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 9 Μαρτίου 2000, στην υπόθεση C-386/98⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 228, παράγραφος 1, ΕΚ·
- β) να υποχρεώσει την Ιταλική Δημοκρατία να καταβάλλει ημερησίως χρηματική ποινή ύψους 238 950 ευρώ, από την ημερομηνία κοινοποίησης της αποφάσεως στην παρούσα υπόθεση και μέχρι την εκτέλεσή της·
- γ) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά το άρθρο 228, παράγραφος 1, ΕΚ, εάν το Δικαστήριο διαπιστώσει ότι κράτος μέλος έχει παραβεί υποχρέωσή του εκ της παρούσας Συνθήκης, το κράτος αυτό οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

Παρά τις επανειλημμένες διαβεβαιώσεις της Ιταλικής Κυβερνήσεως σχετικά με την προσεχή μεταφορά της οδηγίας 93/104 στην εσωτερική έννομη τάξη⁽²⁾, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Ιταλία δεν έχει ακόμη κοινοποιήσει στην Επιτροπή τα εθνικά μέτρα μεταφοράς της εν λόγω οδηγίας. Πρέπει να τονιστεί ότι, κατά το άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχεία α' και γ', της οδηγίας 93/104, μια τέτοια κοινοποίηση έπρεπε να περιέλθει στην Επιτροπή το αργότερο μέχρι τις 23 Νοεμβρίου 1996.

Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή οφείλει να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν έχει λάβει τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση της αποφάσεως C-386/98 του Δικαστηρίου, της 9ης Μαρτίου 2000, κατά παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από το προαναφερθέν άρθρο 228 ΕΚ.

Κατά το άρθρο 228, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να επιβάλει στην Ιταλική Δημοκρατία χρηματική ποινή 238 950 ευρώ για κάθε ημέρα μη εκτελέσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-386/98, από την ημέρα εκδόσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην παρούσα υπόθεση.

⁽¹⁾ ΕΕ C 149, της 27.5.2000, σ. 2.

⁽²⁾ ΕΕ L 307, της 13.12.1993, σ. 18.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Raad van State με διάταξη της 4ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση Y.G. Encheva και Staatssecretaris van Justitie (Υπουργός Δικαιοσύνης)

(Υπόθεση C-58/03)

(2003/C 83/20)

Με διάταξη της 4ης Φεβρουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Φεβρουαρίου 2003, το Raad van State, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Y.G. Encheva και Staatssecretaris van Justitie (Υπουργού Δικαιοσύνης) που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Έχει το άρθρο 59, παράγραφος 1 της συμφωνίας συνδέσεως μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους αφενός και της Δημοκρατίας της Βουλγαρίας αφετέρου την έννοια ότι αποκλείει την απόρριψη αιτήσεως που υποβάλλεται στις Κάτω Χώρες για τη χορήγηση συνήθους άδειας διαμονής υπό τον περιορισμό ότι ο αιτών θα εργασθεί ως αυτοαπασχολούμενος, με την αιτιολογία ότι ο αλλοδαπός, που είναι υπήκοος Βουλγαρίας, δεν ζήτησε στη χώρα αυτή ή στη χώρα της μόνιμης κατοικίας του προσωρινή άδεια διαμονής προς τον σκοπό αυτό και δεν ανέμενε την απόφαση επ' αυτής στη χώρα αυτή πριν έρθει στις Κάτω Χώρες και κατά συνέπεια δεν τηρεί την προϋπόθεση του άρθρου 3.71(1) του Vb 2000;
2. Επηρεάζει την απάντηση στο πρώτο ερώτημα το γεγονός ότι, αντίθετα με την υπόθεση C-257/99 (Barkoci και Malik), επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2001, ο αλλοδαπός ήδη είχε την πρόθεση να εργασθεί ως αυτοαπασχολούμενος πριν αναχωρήσει για τη Βουλγαρία από τις Κάτω Χώρες και παρέλειψε να ζητήσει τέτοια άδεια στη Βουλγαρία παρά το ότι είχε την ευκαιρία να το πράξει;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Genova — Sezione Lavoro — με διάταξη της 28ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση Mario Cigliola κ.λπ. κατά Ferrovie dello Stato SpA.

(Υπόθεση C-59/03)

(2003/C 83/21)

Με διάταξη της 28ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 13 Φεβρουαρίου 2003, το Tribunale di Genova — Sezione Lavoro -, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Mario Cigliola κ.λπ. και Ferrovie dello Stato SpA που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Εμπίπτει στην έννοια της ασυμβίβαστης με την κοινή αγορά ενισχύσεως, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 87 της Συνθήκης, εθνική κανονιστική ρύθμιση (διάταγμα νομοθετικού περιεχομένου 324 της 10.9.1998, που δεν μετετράπη σε νόμο, και άρθρο 43, παράγραφος 7, του νόμου 448 της 23.12.1998) που επιτρέπει σε μια επιχείρηση (Ferrovie dello Stato SpA) τη λύση της σχέσεως εργασίας με τους υπαλλήλους της, οι οποίοι έχουν μεγαλύτερη αρχαιότητα σε σχέση με τους λοιπούς, καθιερώνοντας τη μη εφαρμογή της γενικής κανονιστικής ρυθμίσεως η οποία παρέχει τη δυνατότητα συνεχίσεως της σχέσεως εργασίας και καθορίζοντας έτσι μια πραγματική κατάσταση στην οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί, υπέρ της επιχειρήσεως, εξοικονόμηση πόρων υπό την έννοια μειώσεως του κόστους εργασίας (κόστος για μισθούς και ασφαλιστικές εισφορές) με άμεσο αποτέλεσμα την επιβάρυνση του Δημοσίου υπό την έποψη της μικρότερης εισπράξεως λόγω μειωμένων συνεισφορών καθώς και την πληρωμή των συντάξεων στους εργαζομένους για τους οποίους λύθηκε η σχέση εργασίας;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που ασκήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-63/03)

(2003/C 83/22)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον W. Wils, άσκησε στις 14 Φεβρουαρίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, μη θεωπίζοντας τα αναγκαία νομοθετικά και κανονιστικά μέτρα για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 98/71/EK⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 1998, για τη νομική προστασία σχεδίων και υποδειγμάτων, ή τουλάχιστον μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή τα μέτρα αυτά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·
- να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο έληξε στις 28 Οκτωβρίου 2001.

(1) EE L 289, σ. 28.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-65/03)

(2003/C 83/23)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον D. Martin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 14 Φεβρουαρίου 2003, προσφυγή κατά του Βασιλείου του Βελγίου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσει ότι οι κάτοχοι πτυχίων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης από άλλα κράτη μέλη μπορούν να έχουν πρόσβαση στην ανώτερη εκπαίδευση της Communauté française de Belgique (Γαλλόφωνης Αυτόνομης Περιφέρειας του Βελγίου) υπό τις ίδιες συνθήκες με τους κατόχους του CESS (πιστοποιητικού ανώτερης δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 12, 149 και 150 ΕΚ·
- να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι βελγικές αρχές υποβάλλουν τους υπηκόους των άλλων κρατών μελών, κατόχους πτυχίων σπουδών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης από ιδρύματα άλλων κρατών μελών (με εξαίρεση το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου) που επιθυμούν να έχουν πρόσβαση στη ανώτερη εκπαίδευση του Βελγίου, σε εξετάσεις δεξιότητας στις οποίες πρέπει να επιτύχουν, εκτός εάν είναι σε θέση να βεβαιώσουν επιπροσθέτως ότι έχουν γίνει δεκτοί στην επιθυμητή πανεπιστημιακή σχολή της χώρας καταγωγής τους, χωρίς να χρειάζεται να υποβληθούν σε εξετάσεις αποδοχής ή χωρίς να υπάρχει άλλη μορφή περιορισμού της εισόδου τους. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η πρακτική αυτή εισάγει διακρίσεις και είναι αντίθετη προς τα ως άνω αναφερόμενα άρθρα.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-67/03)

(2003/C 83/24)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Antonio Aresu, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 14 Φεβρουαρίου 2003, προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που απαιτούνται για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 2000/39/ΕΚ της Επιτροπής (1), της 8ης Ιουνίου 2000, για θέσπιση πρώτου καταλόγου ενδεικτικών οριακών τιμών επαγγελματικής έκδοσης κατ' εφαρμογή της οδηγίας 98/24/ΕΚ του Συμβουλίου (2), για την προστασία της υγείας και ασφάλειας των εργαζομένων από κινδύνους οφειλόμενους σε χημικούς παράγοντες, ή, εν πάση περιπτώσει, μη κοινοποιώντας τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής·
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες μεταφοράς που προβλέπουν οι οδηγίες. Η προθεσμία εν προκειμένω έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2001, χωρίς η Ιταλική Δημοκρατία να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την προαναφερθείσα οδηγία.

(1) ΕΕ L 142, της 16.6.2000, σ. 47.
(2) ΕΕ L 131, της 5.5.1998, σ. 11.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση Staatssecretaris van Financiën και D. Lirjes

(Υπόθεση C-68/03)

(2003/C 83/25)

Με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 17 Φεβρουαρίου 2003, το Hoge Raad der Nederlanden, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Staatssecretaris van Financiën και D. Lirjes που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Πρέπει το άρθρο 28β, Ε, παράγραφος 3, της έκτης οδηγίας (1) να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή αφορά μόνον υπηρεσίες μεσαζόντων όπου ο λήπτης της υπηρεσίας είναι υποκείμενος στον φόρο υπό την έννοια της οδηγίας ή μη υποκείμενο στον φόρο νομικό πρόσωπο υπό την έννοια του άρθρου 28α της οδηγίας;
- 2) Αν όχι, πρέπει τότε το άρθρο 28β, Ε, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, της έκτης οδηγίας να νοηθεί υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή σημαίνει ότι, αν υπάρξει διαμεσολάβηση μεταξύ δύο ιδιωτών για την αγοραπωλησία ενσωμάτου αντικειμένου, ο τόπος της διαμεσολαβήσεως πρέπει να συνδεθεί με τον τόπο της συναλλαγής ως εάν η συναλλαγή αυτή αποτελούσε μια από έναν υποκείμενο στον φόρο παράδοση ή υπηρεσία υπό την έννοια του άρθρου 8 της έκτης οδηγίας;

(1) Έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Corte d'appello di Venezia με διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2002 στην υπόθεση Caseificio Cooperativo di Cornedo Soc. Coop. arl. κατά Ministero delle Finanze

(Υπόθεση C-69/03)

(2003/C 83/26)

Με διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 17 Φεβρουαρίου 2003, το Corte d'appello di Venezia στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Caseificio Cooperativo di Cornedo Soc. Coop. arl. και Ministero delle Finanze που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Έχουν οι κανονισμοί (ΕΟΚ) 1079/77 ⁽¹⁾ και 1822/77 ⁽²⁾, με τους οποίους θεσπίστηκε η εισφορά συνυπευθυνότητας για το αγελαδινό γάλα, εφαρμογή επί όλων των μεταβιβάσεων αγελαδινού γάλακτος από τον παραγωγό σε τρίτο, ανεξάρτητα από τη νομική μορφή των μεταβιβάσεων αυτών, ή μόνον επί των μεταβιβάσεων που συνεπάγονται την εκ μέρους του αποδέκτη της μεταβιβάσεως κτήση της κυριότητας του προϊόντος;

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 03/018, σ. 79.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 03/019, σ. 49.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις 18 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-71/03)

(2003/C 83/27)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Wouter Wils, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 18 Φεβρουαρίου 2003, προσφυγή κατά του Βασιλείου του Βελγίου,

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη θεσπίζοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 98/71/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 1998, για τη νομική προστασία σχεδίων και υποδειγμάτων ⁽¹⁾ και, εν πάση περιπτώσει, μη γνωστοποιώντας τες στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·
- να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η ταχθείσα για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας προθεσμία εξέπνευσε στις 28 Οκτωβρίου 2001.

⁽¹⁾ ΕΕ L 289 της 28.10.1998, σ. 28.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε η Commissione Tributaria Provinciale της Massa Carrara, δεύτερο τμήμα, με διάταξη της 11ης Δεκεμβρίου 2002, στην υπόθεση Carbonati Aruani srl κατά Comune di Carrara

(Υπόθεση C-72/03)

(2003/C 83/28)

Με διάταξη της 11ης Δεκεμβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 18 Φεβρουαρίου 2003, η Commissione Tributaria Provinciale της Massa Carrara, δεύτερο τμήμα, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Carbonati Aruani srl και Comune di Carrara που εκκρεμεί ενώπιόν της, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Είναι αντίθετη προς τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας εθνική νομοθεσία που επιβάλλει τέλος επί των μαρμάρων που εξορύσσονται σε συγκεκριμένο δήμο και εξέρχονται από αυτόν, ενώ προβλέπει απαλλαγές και διευκολύνσεις για τα μάρμαρα που χρησιμοποιούνται εντός του δήμου όπου γίνεται η εξόρυξη ή εντός γειτονικών δήμων;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Αυστριακής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-76/03)

(2003/C 83/29)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Claudia Schmidt, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Luis Escobar Guerrero, επίσης μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Centre Wagner C 254, Kirchberg, Luxembourg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Φεβρουαρίου 2003 προσφυγή κατά της Αυστριακής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να διαπιστώσει ότι η Αυστριακή Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 98/71/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 1998, για τη νομική προστασία σχεδίων και υποδειγμάτων* ⁽¹⁾, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή,
2. να καταδικάσει την Αυστριακή Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 28 Οκτωβρίου 2001.

(¹) EE L 289, 1998, σ. 28. .

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που ασκήθηκε στις 21 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-80/03)

(2003/C 83/30)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον W. Wils, άσκησε στις 21 Φεβρουαρίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, μη θεσπίζοντας τα αναγκαία νομοθετικά και κανονιστικά μέτρα για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 1999/93/ΕΚ (¹) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με το κοινοτικό πλαίσιο για ηλεκτρονικές υπογραφές, ή τουλάχιστον μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή τα μέτρα αυτά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·
- να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη θέσπιση των μέτρων έληξε στις 19 Ιουλίου 2001.

(¹) EE L 13 της 19.01.2000, σ. 12.

Διαγραφή της υποθέσεως C-173/00 (¹)

(2003/C 83/31)

Με διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-173/00 (αίτηση του Consiglio di Stato για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ANAS — Ente Nazionale per le Strade κατά Cooperativa Muratori Cementisti Ravenna

Soc. coop. arl (CMC), Icla Costruzioni Generali SpA, Impresa Toto SpA και Toto SpA.

(¹) EE C 192 της 8.7.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως C-337/00 (¹)

(2003/C 83/32)

Με διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-337/00: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(¹) EE C 316 της 4.11.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως C-188/01 (¹)

(2003/C 83/33)

Με διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-188/01 (αίτηση του Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Francisco Javier Gonzales Moreno.

(¹) EE C 200 της 14.7.2001.

Διαγραφή της υποθέσεως C-375/01 (¹)

(2003/C 83/34)

Με διάταξη της 15ης Ιανουαρίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-375/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας.

(¹) EE C 348 της 8.12.2001.

Διαγραφή της υποθέσεως C-444/01⁽¹⁾

(2003/C 83/35)

Με διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-444/01 (αίτηση του Bundesverwaltungsgericht για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Stadt Villingen-Schwenningen κατά Ophilia Akosua Owusu.

(¹) EE C 84 της 6.4.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-61/02⁽¹⁾

(2003/C 83/36)

Με διάταξη της 19ης Δεκεμβρίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-61/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας.

(¹) EE C 97 της 20.4.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-191/02⁽¹⁾

(2003/C 83/37)

Με διάταξη της 16ης Δεκεμβρίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-191/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

(¹) EE C 180 της 27.7.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-215/02⁽¹⁾

(2003/C 83/38)

Με διάταξη της 16ης Δεκεμβρίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της

υποθέσεως C-215/02 (αίτηση του Sozialgericht Stuttgart για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Karin Müller κατά Postbeamtenkrankenkasse.

(¹) EE C 202 της 24.8.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-241/02 P⁽¹⁾

(2003/C 83/39)

Με διάταξη της 6ης Ιανουαρίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-241/02 P: International and European Public Services Organisation (IPSO) κατά Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

(¹) EE C 191 της 10.8.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-337/02⁽¹⁾

(2003/C 83/40)

Με διάταξη της 4ης Φεβρουαρίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-337/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας.

(¹) EE C 274 της 9.11.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-368/02⁽¹⁾

(2003/C 83/41)

Με διάταξη της 23ης Ιανουαρίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-368/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας.

(¹) EE C 305 της 7.12.2002.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 16ης Ιανουαρίου 2003

στην υπόθεση T-75/00, Augusto Fichtner Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Πειθαρχικά μέτρα — Παύση — Άσκηση μη κοινοτικών δραστηριοτήτων χωρίς προηγούμενη έγκριση)

(2003/C 83/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-75/00, Augusto Fichtner, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Besozzo (Ιταλία), εκπροσωπούμενος αρχικά από τον V. Salvatore, δικηγόρο και ακολούθως από τον V. La Russa, δικηγόρο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Currall και A. Dal Ferro), με αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής περί επιβολής στον προσφεύγοντα της πειθαρχικής κυρώσεως της παύσεως με διατήρηση του δικαιώματος συντάξεως για τον λόγο ότι είχε ασκήσει μη κοινοτικές δραστηριότητες χωρίς προηγούμενη έγκριση, και, αφετέρου, αίτηση αποζημιώσεως, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο, και τους P. Mengozzi και A.W.H. Meij, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio Gonzalez, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 16 Ιανουαρίου 2003 απόφαση με το εξής διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

⁽¹⁾ EE C 135 της 13.5.00.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 28ης Ιανουαρίου 2003

στην υπόθεση T-147/00: Les Laboratoires Servier κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(«Φαρμακευτικά προϊόντα για ανθρώπινη χρήση — Κοινωνικές διαδικασίες διατησίας — Ανάκληση αδειών κυκλοφορίας — Αρμοδιότητα — Σεροτονινεργικά ανορεξιγόνα: δεξφαινφλουραμίνη, φαινφλουραμίνη — Οδηγίες 65/65/ΕΟΚ και 75/319/ΕΟΚ»)

(2003/C 83/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-147/00, Les Laboratoires Servier, με έδρα το Neuilly-sur-Seine (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους C. Norall, E. Wright, I. F. Utgès Manley, I. S. Forrester και J. Killick, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: H. Stønlbæk και R. Wainwright), με αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 9ης Μαρτίου 2000, σχετικά με την ανάκληση αδειών κυκλοφορίας φαρμακευτικών προϊόντων για ανθρώπινη χρήση που περιέχουν τις ακόλουθες ουσίες «δεξφαινφλουραμίνη» και «φαινφλουραμίνη» [C(2000) 573], το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, Πρόεδρο, V. Tiili, J. Pírrung, P. Mengozzi και A. W. H. Meij, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 28 Ιανουαρίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 9ης Μαρτίου 2000 [C(2000) 573].
- 2) Η Επιτροπή φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

⁽¹⁾ EE C 247 της 26.8.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 30ής Ιανουαρίου 2003

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-303/00, T-304/00 και T-322/00, Manuel Francisco Caballero Montoya κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Μεταφορά στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν σε εθνικό κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα — Εκπρόθεσμη μεταφορά — Τόκοι καταβληθέντες μετά τη μεταφορά — Άρνηση της Επιτροπής να επανεξετάσει τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων υπαλλήλων και να καταβάλει σ' αυτούς μέρος των τόκων αυτών)

(2003/C 83/44)

(Γλώσσες διαδικασίας: η ισπανική και η γαλλική)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-303/00, T-304/00 και T-322/00, Manuel Francisco Caballero Montoya, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, María Jesús Saez Acevedo, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενοι από τον J. R. Iturriagoitia Bassas, δικηγόρο, Cecilio Alonso de Miguel, κάτοικο Bornem-Wintam (Βέλγιο), Miguel Baena Durán, κάτοικο Torrelodones (Ισπανία), Lucrecio Blázquez Rubia, Juan Antonio Campos Morales, Jaime Cavanillas Junquera, Carlos Fernández Liébana, Ricardo García Ayala, Luis García Collados, Pilar Gil Soria, Joaquín López Madruga, Martín Minguella Giné, Ramón Oviedo Bussells, Giovanni Ouzounoff Popoff, Raquel Sevilla García, Alfonso Solloa Inchaurtieta, José Trimiño Pérez, κατοίκους Βρυξελλών, Juan Cornet Prat, κάτοικος Overijse (Βέλγιο), José Luis Gallego LaPeña, Manuel Puerta García, κατοίκους Kraainem (Βέλγιο), Lorenzo Sánchez García, κάτοικο Αλγερίου (Αλγερία), Kaethe Sommerau Roschinsky, κάτοικος Μπουένος Άιρες (Αργεντινή), υπάλληλοι ή πρώην υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενοι από τους J.-N. Louis και V. Peere, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Currall, J. Rivas Andrés και J. Gutiérrez Gisbert), με αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής που περιέχονται στο από 13 Δεκεμβρίου 1999 έγγραφο, που αφορά τον προσφεύγοντα στην υπόθεση T-303/00, και το από 15 Δεκεμβρίου 1999 έγγραφο, που αφορά τους προσφεύγοντες στις υποθέσεις T-304/00 και T-322/00, περί αρνήσεως επανεξετάσεως του υπολογισμού των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Jaeger, πρόεδρο, και τους K. Lenaerts και J. Azizi, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 30 Ιανουαρίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Συνεκδικάζει τις υποθέσεις T-303/00, T-304/00 και T-322/00.

2) Στην υπόθεση T-303/00:

- ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής που περιέχει το από 13 Δεκεμβρίου 1999 έγγραφο περί των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος·
- απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά·
- καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

3) Στην υπόθεση T-304/00:

- ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής που περιέχει το από 15 Δεκεμβρίου 1999 έγγραφο περί των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος·
- απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά·
- καταδικάζει την Επιτροπή στα Δικαστικά έξοδα.

4) Στην υπόθεση T-322/00:

- ακυρώνει τις αποφάσεις της Επιτροπής που περιέχονται στο από 15 Δεκεμβρίου 1999 έγγραφο περί των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των προσφευγόντων·
- καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 372 της 23.12.00, C 355 της 9.12.00 και C 335 της 25.11.00.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 30ής Ιανουαρίου 2003

στην υπόθεση T-307/00, C κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Σύνταξη ορφανού — Άρθρο 80, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ — Προσωπική κατάσταση γονέων — Ίση μεταχείριση)

(2003/C 83/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-307/00, C, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τους J.-N. Louis και V. Peere, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. Berardis-Kayser και M. D. Martin), υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: F. Anton και A. Pilette), με αντικείμενο την ακύρωση της από 25 Νοεμβρίου 1999 αποφάσεως της Επιτροπής, περί μη χορηγήσεως συντάξεως ορφανού στη θυγατέρα της προσφεύγουσας, το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο, την V. Tiili και τους J. Pirlung, P. Mengozzi και A.W.H. Meij, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 30 Ιανουαρίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την από 25 Νοεμβρίου 1999 απόφαση της Επιτροπής περί μη χορηγήσεως συντάξεως ορφανού στη θυγατέρα της προσφεύγουσας.
- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, εξαιρουμένων των εξόδων του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και των εξόδων που προκάλεσε στην προσφεύγουσα η παρέμβαση του Συμβουλίου.
- 3) Το Συμβούλιο φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 335 της 25.11.00.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 28ης Ιανουαρίου 2003

στην υπόθεση T-138/01, F κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Ανατοποθέτηση — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Προσφυγή ακυρώσεως και αγωγή αποζημιώσεως)

(2003/C 83/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-138/01, F, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον P. Goergen, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων euroréennes (εκπρόσωποι: J.-M. Stenier, P. Giusta και B. Schäfer), με αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της από 4 Δεκεμβρίου 2000 αποφάσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου περί ανατοποθέτησεως της προσφεύγουσας στην μεταφραστική υπηρεσία, και, αφετέρου, την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη, το Πρωτοδικείο (δευτερο τμήμα), συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, πρόεδρο, και τους J. Pirlung και A.W.H. Meij, δικαστές, γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 28 Ιανουαρίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την από 4 Δεκεμβρίου 2000 απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου περί ανατοποθέτησεως της προσφεύγουσας στη μεταφραστική υπηρεσία.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 3) Καταδικάζει το Ελεγκτικό Συνέδριο στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων στην υπόθεση T-138/01 R.

(¹) ΕΕ C 259 της 15.9.2001.

Προσφυγή της Colette Di Marzio κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Ιανουαρίου 2003

(Υπόθεση T-14/03)

(2003/C 83/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Colette Di Marzio, κάτοικος Ginasservis (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Georges Vandersanden και Laure Levi, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 10 Ιανουαρίου 2003, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ να γίνει κράτηση επί του μισθού της προσφεύγουσας για ποσό αντιστοιχούν, όσον αφορά τους μήνες Οκτώβριο, Νοέμβριο και Δεκέμβριο 2001, στον γαλλικό διορθωτικό συντελεστή και στο επίδομα αποδημίας·
- να ακυρώσει την, αγνώστου ημερομηνίας, απόφαση με την οποία αυτή στερήθηκε, από τον Οκτώβριο του 2000, κατ' αποκοπήν επίδοματος (γνωστού ως επίδοματος γραμματείας) που προβλέπεται στο άρθρο 4α του παραρτήματος VII του ΚΥΚ·
- να ακυρώσει την, αγνώστου ημερομηνίας, απόφαση με την οποία καταργήθηκε ως προς αυτήν, όσον αφορά το έτος 2001, το ετήσιο επίδομα εξόδων ταξιδίου που προβλέπεται στο άρθρο 8 του παραρτήματος VII ΚΥΚ·
- να αποκαταστήσει την προσφεύγουσα σε όλα τα, οικονομικής φύσεως, δικαιώματά της καθόσον αφορά την εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή για τη Γαλλία και την καταβολή του επίδοματος αποδημίας για τους μήνες Οκτώβριο, Νοέμβριο και Δεκέμβριο 2001, την καταβολή του κατ' αποκοπήν επίδοματος (γνωστού ως επίδοματος γραμματείας) που προβλέπεται στο άρθρο 4α του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, για την περίοδο ύστερα από την 1η Ιανουαρίου 2001, την καταβολή του ετήσιου επίδοματος εξόδων ταξιδίου που προβλέπεται στο άρθρο 8 του παραρτήματος VII ΚΥΚ για ολόκληρο το έτος 2001, ληφθέντος υπόψη ότι τα οφειλόμενα ποσά πρέπει να καταβληθούν αυξημένα, με επιτόκιο 5,25 % ετησίως, και μέχρι πλήρους εκκαθαρίσεως·
- να υποχρεώσει την καθής στην καταβολή αποζημιώσεως, εκτιμωμένης, ex æquo et bono, σε 10 000 ευρώ·
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα είναι μόνιμη υπάλληλος της Επιτροπής. Είχε τοποθετηθεί στην Cadarache και στη συνέχεια τοποθετήθηκε εκ νέου στις Βρυξέλλες. Η προσφεύγουσα αμφισβήτησε την απόφαση εκείνη περί εκ νέου τοποθέτησεως με την προσφυγή T-335/01, η οποία κατέληξε σε διακανονισμό με την Επιτροπή και στην απόσπαση της προσφεύγουσας στην Cadarache. Ωστόσο, η Επιτροπή θεώρησε ότι η προσφεύγουσα είχε άνευ νομίμου αιτίας επωφεληθεί του διορθωτικού συντελεστή για τη Γαλλία και του επιδόματος αποδημίας. Εξάλλου, καταργήθηκε, για την προσφεύγουσα, το επίδομα το γνωστό ως επίδομα γραμματείας καθώς και η κατ' αποκοπήν αποζημίωση για τα έξοδα ταξιδιού.

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση των άρθρων 59 και 64 καθώς και του άρθρου 4 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, παράβαση του άρθρου 71 του ΚΥΚ καθώς και των άρθρων 5 έως 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Η προσφεύγουσα επικαλείται επίσης τη μη τήρηση της υποχρέωσης αιτιολογίας καθώς και παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Επικουρικός, καθόσον αφορά τον διορθωτικό συντελεστή για τη Γαλλία και το επίδομα αποδημίας, η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση του άρθρου 85 του ΚΥΚ. Η προσφεύγουσα επικαλείται επίσης παράβαση του άρθρου 4α, του παραρτήματος IV του ΚΥΚ, παραβίαση της γενικής αρχής *patere legem quem ipse fecisti* καθώς και μη τήρηση της υποχρέωσης αιτιολογίας, όσον αφορά το επίδομα το γνωστό ως επίδομα γραμματείας.

Τέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει παραβίαση της γενικής αρχής της εύρυθμης διαχειρίσεως και χρηστής διοικήσεως καθώς και του καθήκοντος μέριμνας.

Προσφυγή του Albano Ferrer de Moncada κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2003

(Υπόθεση T-16/03)

(2003/C 83/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Albano Ferrer de Moncada, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τους Georges Vandersanden, Laure Levi και Aurore Finchelstein, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 13 Ιανουαρίου 2003 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την έκθεση βαθμολογίας για την περίοδο αναφοράς 1995-1997·

— να του επιδικάσει ποσό 1 000 ευρώ, καθοριζόμενο *ex aequo et bono*, για ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη·

— να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την προσφυγή του ο προσφεύγων, υπάλληλος της Επιτροπής, αμφισβητεί το κύρος της οριστικής εκθέσεως βαθμολογίας του για την περίοδο 1995-1997 και ζητεί να του επιδικασθεί αποζημίωση για τα σφάλματα στα οποία φέρεται ότι υπέπεσε η Επιτροπή κατά τη σύνταξη της εκθέσεως αυτής.

Ισχυρίζεται ότι η έκθεση συνιστά παράβαση του άρθρου 43 του ΚΥΚ και των διατάξεων του Οδηγού Βαθμολογίας. Έτσι, παρά τη γνωμοδότηση της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως για τη βαθμολογία, με την οποία επισημαίνονται σημαντικές διαδικαστικές και ουσιαστικές παρατυπίες, ο δευτεροβάθμιος βαθμολογητής δεν έκρινε αναγκαίο να τις διορθώσει. Επιπλέον, η έκθεση ολοκληρώθηκε εντός μη εύλογης προθεσμίας, πράγμα για το οποίο αποκλειστικός υπεύθυνος ήταν η Επιτροπή. Επίσης, οι βαθμολογητές αρνήθηκαν συστηματικά να προβούν στην προβλεπόμενη από τον οδηγό βαθμολογίας προηγούμενη συζήτηση με τον προσφεύγοντα. Ακόμη, η παντελώς παράτυπη κατάρτιση της εκθέσεως αυτής ανήκει σε μια γενικότερη συμπεριφορά παρενοχλήσεως (*mobbing*) που αντιμετωπίζει ο προσφεύγων εδώ και χρόνια.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι πολύ αρνητικές εκτιμήσεις της εκθέσεως είναι προδήλως αβάσιμες και ότι η Επιτροπή παραβίασε το καθήκον αρωγής και χρηστής διοικήσεως.

Προσφυγή της Σπυριδούλας Κωνσταντοπούλου κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2003

(Υπόθεση T-19/03)

(2003/C 83/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Σπυριδούλα Κωνσταντοπούλου, κάτοικος Ιωαννίνων, εκπροσωπούμενη από τον Eric Voigelot, δικηγόρο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 22 Ιανουαρίου 2003 προσφυγή κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής, της 23ης Οκτωβρίου 2002, περί αποκλεισμού της από τις προφορικές εξετάσεις του γενικού διαγωνισμού CJ/LA/14·
- να ακυρώσει τη ρητή απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως της προσφεύγουσας που της κοινοποιήθηκε με έγγραφο του Marc Ronayne της 9ης Δεκεμβρίου 2002·
- να καταδικάσει, εν πάση περιπτώσει, το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, υποψήφια στον γενικό διαγωνισμό CJ/LA/14 που διοργάνωσε το Δικαστήριο για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις γλωσσομαθών νομικών ελληνικής γλώσσας, βάλλει κατά του αποκλεισμού της από τις προφορικές εξετάσεις για τον λόγο ότι δεν έλαβε την ελάχιστη απαιτούμενη βαθμολογία στην πρώτη υποχρεωτική γραπτή εξέταση (μετάφραση νομικού κειμένου συνταγμένου στη γαλλική γλώσσα).

Προς στήριξη των ισχυρισμών της, προβάλλει τα εξής:

- παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως. Η προσφεύγουσα επισημαίνει συναφώς ότι η εξεταστική επιτροπή δεν μπορεί να επικαλείται το απόρρητο των εργασιών της για να μην τηρεί την εν λόγω υποχρέωση αιτιολογήσεως έναντι του υποβάλλοντος σχετική αίτηση υποψηφίου·
- παρατυπίες κατά τη διεξαγωγή των εξετάσεων και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ των υποψηφίων, στον βαθμό που, λαμβανομένου υπόψη του συστήματος που εφαρμόζεται για τη διασφάλιση της ανωνυμίας των υποψηφίων, η προσφεύγουσα δικαίως διερωτάται αν το γραπτό που θεωρήθηκε δικό της κατά τη διόρθωση των γραπτών εξετάσεων ήταν πράγματι το δικό της. Αυτός ο τρόπος διασφάλισης της ανωνυμίας, τον οποίο χαρακτηρίζει ως ασυνήθη, συνιστά μάλιστα ουσιώδη παρατυπία·
- παράβαση της προκηρύξεως του διαγωνισμού και του άρθρου 5 του παραρτήματος III του ΚΥΚ, καθώς και διαπίστωση πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει συναφώς ότι σκοπός της εν λόγω εξετάσεως ήταν να αξιολογηθεί η τέλεια γνώση της ελληνικής γλώσσας και η καλή γνώση της γαλλικής γλώσσας, βάσει αντικειμενικών και όμοιων για όλους τους υποψηφίους κριτηρίων.

Προσφυγή της «S» κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Ιανουαρίου 2003

(Υπόθεση T-21/03)

(2003/C 83/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η «S», εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Albert Coolen, Jean-Noël Louis και Étienne Marchal, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 21 Ιανουαρίου 2003, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της 11ης Μαρτίου 2002, του προϊσταμένου του τομέα «Ασφάλιση για επαγγελματικά ατυχήματα και ασθένειες» με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή της να αποσυρθούν από τον φάκελο που είχε διαβιβαστεί στον ιατρό-σύμβουλο όλες οι εκθέσεις που είχαν, εν αγνοία της, καταρτιστεί σχετικά με τις ικανότητές της, την απόδοσή της και τη συμπεριφορά της·
- να υποχρεώσει την καθής να αποσύρει τα πρωτότυπα των επιμάχων εκθέσεων από τον κοινοποιηθέντα στον ιατρό-σύμβουλο φάκελο, να τα επιστρέψει στην προσφεύγουσα καθώς και να καταστρέψει όλα τα άλλα σχετικά αντίγραφα·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα στην υπό κρίση υπόθεση προβάλλει τη θέση στη διάθεσή της ιατρικής επιτροπής, που κλήθηκε να αποφανθεί επί της περιπτώσεώς της, ύστερα από την αίτησή της να θεωρηθεί ως επαγγελματική νόσος η ασθένεια από την οποία είχε προσβληθεί, όλων των εκθέσεων σχετικά με τις ικανότητές της, την απόδοσή της και τη συμπεριφορά της, που είχαν εν αγνοία της καταρτιστεί, χωρίς να έχουν κατατεθεί στον προσωπικό φάκελό της, και είχαν κοινοποιηθεί στον ιατρό-σύμβουλό της καθής.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα επικαλείται προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας καθώς και παράβαση των άρθρων 26 και 43 του ΚΥΚ.

Προσφυγή της C.A.S. Succhi di Frutta, με έδρα στη Βερόνα (Ιταλία), κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 2003

(Υπόθεση T-23/03)

(2003/C 83/51)

(γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η εταιρία C.A.S. Succhi di Frutta, με έδρα στη Βερόνα (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο D.Ehle, άσκησε στις 29 Ιανουαρίου 2003, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την από 18 Οκτωβρίου 2002 απόφαση της Επιτροπής (REC 10/01), καθόσον η Επιτροπή αρνήθηκε να καταβάλει/αποδώσει τους εκ των υστέρων υποβληθέντες εισαγωγικούς δασμούς για 32 εισαγωγές που συνοδεύονταν από τα λεπτομερώς περιγραφόμενα 32 Α.ΤΡ 1, συνολικού ύψους 3 296 190 371,00 ΙΤΛ·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4115/86⁽¹⁾ ορίστηκαν, με λίγες εξαιρέσεις, οι δασμοί για τα εμπορεύματα που αναγράφονται στο παράρτημα II της Συνθήκης ΕΟΚ, τα οποία προέρχονται από την Τουρκία.

Η προσφεύγουσα, ιταλική εταιρία η οποία μεταξύ άλλων επεξεργάζεται εισαγόμενους συμπυκνωμένους χυμούς φρούτων, κυκλοφόρησε στο εμπόριο, μεταξύ της 5ης Απριλίου 1995 και της 20ής Νοεμβρίου 1997, συμπυκνωμένους χυμούς μήλου και αχλαδιού καταγωγής και προελεύσεως Τουρκίας. Κατά την προσφεύγουσα, τα φορτία συνοδεύονταν από τα δέοντα έγγραφα, περιλαμβανομένων των πιστοποιητικών κυκλοφορίας Α.ΤΡ 1. Το 1998, η τελωνειακή διοίκηση της Ραβέννα παρουσίασε στην προσφεύγουσα κατάλογο για τα πιστοποιητικά κυκλοφορίας Α.ΤΡ 1. Κατόπιν εξετάσεως εκ μέρους των τουρκικών τελωνειακών αρχών σχετικά με τη γνησιότητα και νομιμότητα των πιστοποιητικών, η προσφεύγουσα κατηγορήθηκε ότι είχε εισαγάγει συμπυκνωμένους χυμούς μήλου με νοθευμένα πιστοποιητικά κυκλοφορίας Α.ΤΡ 1. Ταυτόχρονα επιβλήθηκαν στην προσφεύγουσα υψηλότεροι εισαγωγικοί δασμοί.

Η προσφεύγουσα υπέβαλε ένσταση κατά των αποφάσεων περί επιβολής δασμών που είχαν εκδώσει οι αρμόδιες τελωνειακές αρχές της Ραβέννα. Ταυτόχρονα υπέβαλε αίτηση αποδόσεως σύμφωνα με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', καθώς και 239 του Τελωνειακού Κώδικα. Η ιταλική φορολογική αρχή προσκόμισε την απόφαση σχετικά με την εκ των υστέρων επιβολή των δασμών στην Επιτροπή.

Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή υποστηρίζει μεταξύ άλλων ότι 32 πιστοποιητικά κυκλοφορίας Α.ΤΡ 1 ήταν νοθευμένα. Η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση αποδόσεως 3 296 190 371,00 ΙΤΛ που υπέβαλε η προσφεύγουσα.

Η προσφεύγουσα προβάλλει, όσον αφορά την ακυρότητα του απορριπτικού μέρους της αποφάσεως της Επιτροπής, ότι η τελευταία παρέβη το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο της υποθέσεως καθόσον η προσφεύγουσα δεν γνώριζε και ούτε είχαν προσκομιστεί σε αυτή όλα τα κρίσιμα εν προκειμένω έγγραφα στο πλαίσιο της διαδικασίας προσβάσεως στον φάκελο της υποθέσεως στην Επιτροπή.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται περαιτέρω ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση καταβολής/αποδόσεως σύμφωνα με το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα για τα 32 υποτιθέμενα νοθευμένα πιστοποιητικά Α.ΤΡ 1 διότι τα 32 πιστοποιητικά εκδόθηκαν και κατεγράφησαν επίσης εν γνώσει και με τη συνεργασία των αρμοδίων τουρκικών τελωνειακών αρχών και παραδόθηκαν κατά τη μεταφορά στον εξαγωγέα προς εξαγωγή, και δι εν γνώσει της πιθανώς ελλείπουσας γνησιότητάς τους.

Περαιτέρω, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα δεδομένου ότι η τουρκική τελωνειακή αρχή γνώριζε ή τουλάχιστον όφειλε ευλόγως να γνωρίζει ότι οι παραδόσεις, για τις οποίες εκδόθηκαν τα 32 πιστοποιητικά κυκλοφορίας Α.ΤΡ 1 δεν ήταν τουρκικής προελεύσεως, ενώ η προσφεύγουσα είχε ενεργήσει καλόπιστα κατά την εισαγωγή των εμπορευμάτων και δεν τελούσε εν γνώσει της πλημμελούς συμπεριφοράς των τουρκικών τελωνειακών αρχών.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) 4115/86 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 1986 για την εισαγωγή στην Κοινότητα γεωργικών προϊόντων καταγωγής Τουρκίας (ΕΕ L 380, σ.16).

Προσφυγή του Marco de Stefano κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2003

(Υπόθεση T-25/03)

(2003/C 83/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Marco de Stefano, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τους δικηγόρους Georges Vandensanden και Guy Verbrugge, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 28 Ιανουαρίου 2003, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητά του και δεν του επετράπη να συμμετάσχει στη γραπτή δοκιμασία του γενικού διαγωνισμού EUR/A/166/01, όπως αυτή του κοινοποιήθηκε με απόφαση της ΑΔΑ της 8ης Απριλίου 2002·
- επικουρικώς, να του επιδικάσει χρηματική ικανοποίηση, λόγω ηθικής βλάβης, την οποία αυτός εκτιμά, προσωρινώς, στα 2 500 ευρώ·
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων στην υπό κρίση υπόθεση προσβάλλει την απόρριψη της υποψηφιότητάς του στις γραπτές δοκιμασίες του διαγωνισμού EUR/A/166/01, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις υπαλλήλων διοικήσεως A7/A6, στον τομέα του λογιστικού ελέγχου, με το αιτιολογικό ότι οι κατατεθέντες από τον προσφεύγοντα τίτλοι και διπλώματα δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις που προβλέπονταν στο σημείο III.B.2 της προκηρύξεως του διαγωνισμού. Πράγματι, η εξεταστική επιτροπή έκρινε ότι οι τίτλοι «Ragionere e Perito Commerciale» και «Revisore Contabile» που διαθέτει ο προσφεύγων δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ως ισοδύναμοι προς τον τίτλο του Dottore Commercialista.

Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο προσφεύγων προβάλλει παράβαση των όρων της προκηρύξεως του διαγωνισμού, μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογίας καθώς και την ύπαρξη, εν προκειμένω, προδήλου πλάνης εκτιμήσεως. Συγκεκριμένα, φρονεί ότι η εξεταστική επιτροπή δεν εξετίμησε ορθώς τους τίτλους του, τα διπλώματά του, τις επαγγελματικές δραστηριότητές του και την πρακτική άσκηση που είχε κάνει στον τομέα του λογιστικού ελέγχου, πράγμα που όντως του επέτρεπε να προβάλλει επαγγελματικά προσόντα αντιστοίχου επιπέδου.

Προσφυγή της Aventis Cropscience S.A. κατά του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (ΓΕΕΑ), που ασκήθηκε στις 31 Ιανουαρίου 2003

(Υπόθεση T-35/03)

(2003/C 83/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η Aventis Cropscience S.A., με τόπο επιδόσεων τη Λυών (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Enrique Armijo Chánarri, άσκησε στις 31 Ιανουαρίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (ΓΕΕΑ).

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 18ης Νοεμβρίου 2002 που εκδόθηκε επί της αποφάσεως R 803/2001-2,
- να δεχθεί την ανακοπή που άσκησε η προσφεύγουσα κατά του σήματος CARPO, και
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αιτών το κοινοτικό σήμα: Basf Aktiengesellschaft.

Κοινοτικό σήμα αντικείμενο της αίτησης: Λεκτικό σήμα «CARPO» για προϊόντα της κατηγορίας 5 (μυκητοκτόνα, ζιζανιοκτόνα, εντομοκτόνα και παρασιτοκτόνα).

Δικαιούχος του σήματος ή σημείου του οποίου γίνεται επίκληση στη διαδικασία ανακοπής: Η προσφεύγουσα.

Αντιτιθέμενο σήμα ή σημείο: Ισπανικό λεκτικό σήμα «HARPO Z», για προϊόντα της κατηγορίας 5 (παρασκευάσματα για την καταπολέμηση επιβλαβών ζώων και ζωοφίων, μυκητοκτόνα, παρασιτοκτόνα).

Απόφαση του τμήματος ανακοπών: Απορρίπτει την ανακοπή.

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Απορρίπτει την προσφυγή.

Λόγοι ακυρώσεως: Μη ορθή εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού (ΕΚ) 40/94 (κίνδυνος συγχύσεως).

Προσφυγή της Open Mobile Alliance Ltd. κατά του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (ΓΕΕΑ) που ασκήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση T-37/03)

(2003/C 83/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Open Mobile Alliance Ltd. Reading, Ηνωμένο Βασίλειο, εκπροσωπούμενη από την Alexandra Dellmeier, Attorney at Law, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 4 Φεβρουαρίου 2003, προσφυγή κατά του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (ΓΕΕΑ).

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών της 20ής Νοεμβρίου 2002·
- να επαναχρονολογηθεί η αίτηση υπό στοιχεία 1131739 σχετικά με το παραστατικό σήμα «W@P» στην αρχική ημερομηνία καταθέσεώς της την 8η Απριλίου 1999·
- επικουρικώς να επαναχρονολογηθεί η αίτηση υπό στοιχεία 1131739 σχετικά με το παραστατικό σήμα «W@P» στην ημερομηνία της 13ης Οκτωβρίου 1999, δηλαδή την ημερομηνία με την οποία χρονολογήθηκε η αίτηση υπό στοιχεία 1131705 σχετικά με το λεκτικό σήμα «WAP FORUM», η οποία επίσης κατατέθηκε στις 8 Απριλίου 1999·
- επικουρικώς να επαναχρονολογηθεί η αίτηση υπό στοιχεία 1131739 σχετικά με το παραστατικό σήμα «W@P» στην ημερομηνία καταθέσεώς της την 21η Δεκεμβρίου 1999·
- επικουρικώς να αποκατασταθεί η προσφεύγουσα στα δικαιώματά της σύμφωνα με το άρθρο 78 της οδηγίας του Συμβουλίου 40/94.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα υπέβαλε, στις 8 Απριλίου 1999, αίτηση καταχώρισης του παραστατικού σήματος «W@P» όσον αφορά αγαθά και υπηρεσίες των κλάσεων 35, 41 και 42 (αριθ. αιτήσεως 1131739). Οι τότε εκπρόσωποι της προσφεύγουσας ζήτησαν τα τέλη καταχώρισης να εισπραχθούν από τον λογαριασμό τους καταθέσεως.

Το καθού πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι τα τέλη καταχώρισης έπρεπε να καταβληθούν εντός προθεσμίας ενός μηνός. Αργότερα, το καθού κατέστησε γνωστό στην προσφεύγουσα ότι, ελλείψει καταβολής, θα δίδταν στην αίτηση ως ημερομηνία καταχώρισης, η ημερομηνία κατά την οποία θα διορθωνόταν αυτή η παρατυπία. Οι τότε εκπρόσωποι της προσφεύγουσας ζήτησαν πάλι τα τέλη καταχώρισης να εισπραχθούν από τον λογαριασμό τους καταθέσεως.

Το καθού ενημέρωσε την προσφεύγουσα, στις 5 Σεπτεμβρίου 2000, ότι ως ημερομηνία καταχώρισης της αιτήσεως θα δίδταν η 17η Μαρτίου 2000, δηλαδή η ημερομηνία κατά την οποία είχε πράγματι γίνει η πληρωμή με σχετική επιταγή. Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε από το καθού ότι ο λογαριασμός της καταθέσεων δεν διέθετε αρκετά κεφάλαια ώστε να γίνει η πληρωμή των τελών.

Η προσφεύγουσα προσέβαλε την απόφαση αυτή ενώπιον του τμήματος προσφυγών στις 23 Ιανουαρίου 2001. Το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η προσφυγή ήταν εκπρόθεσμη και την κήρυξε απαράδεκτη.

Προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το καθού αθέτησε την υποχρέωση που υπέχει, ως δημόσιος φορέας, να διατηρεί στοιχεία όσον αφορά τις καταχωρίσεις στα λογιστικά βιβλία του και ότι έχει παραβεί το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, συγκεκριμένα το δικαίωμα για μια χρηστή διοίκηση. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, το καθού φέρει την ευθύνη να γνωστοποιεί οποιαδήποτε παρατυπία εντός ευλόγου προθεσμίας.

Περαιτέρω, η προσφεύγουσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 52, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95⁽¹⁾ καθώς και προσβολή του δικαιώματος για χρηστή διοίκηση και του δικαιώματος για αποτελεσματική προσφυγή και δίκαιη δίκη, όπως προβλέπεται στα άρθρα 41 και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, αντίθετα με ό,τι προβλέπει το άρθρο 52, παράγραφος 2, δεν της απεστάλη καμία έγγραφη υπόμνηση.

Τέλος, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι το καθού προέβη σε δήλωση και όχι στη λήψη σχετικής αποφάσεως, οπότε η προθεσμία των δύο μηνών του άρθρου 52, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95 δεν τυγχάνει, εν προκειμένω, εφαρμογής.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 303, σ. 1).

Προσφυγή της Merck Sharp & Dohme Limited καθώς και 19 άλλων προσφευγουσών κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Αξιολόγησης των Φαρμακευτικών Προϊόντων (ΕΟΑΦΠ) που ασκήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση T-41/03)

(2003/C 83/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι Merck Sharp & Dohme Limited, Hoddeston, Ηνωμένο Βασίλειο, Merck Sharp & Dohme BV, Haarlem, Κάτω Χώρες, Laboratoires Merck Sharp & Dohme-Chibret, Παρίσι, Γαλλία, MSD Sharp & Dohme GmbH, Haar, Γερμανία, Merck Sharp & Dohme (Italia) SpA, Ρώμη, Ιταλία, Merck Sharp & Dohme, LDA Paço de Arcos, Πορτογαλία, Merck Sharp & Dohme de Espana SA, Μαδρίτη, Ισπανία, Merck Sharp & Dohme GesmbH, Βιέννη, Αυστρία, Merck & Co. Inc., Whitehouse Station, ΗΠΑ, Dieckmann Arzneimittel GmbH, Haar, Γερμανία, Neopharmed SpA, Ρώμη, Ιταλία, Istituto Gentili SpA, Πίζα, Ιταλία, Laboratórios Químico-Farmacéuticos Chibret, LDA, Paço de Arcos, Πορτογαλία, Laboratoires Sanofi, Synthelabo France, Παρίσι, Γαλλία, Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co.KG, Ingelheim, Γερμανία, VIANEX SA, Νέα Ερυθραία, Ελλάδα, Sigma-Tau Industrie Farmaceutiche Riunite SpA, Ρώμη Ιταλία, Mediolanum SpA, Μιλάνο, Ιταλία, BIOHORM SA (Groupo Uriach), Βαρκελώνη, Ισπανία, και LACER SA, Βαρκελώνη, Ισπανία, εκπροσωπούμενες από τους G. M. Berrisch και P. Bogaert, lawyers, άσκησαν ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 4 Φεβρουαρίου 2003, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Αξιολόγησης των Φαρμακευτικών Προϊόντων (ΕΟΑΦΠ).

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγουσες στην υπό κρίση υπόθεση είναι όλες κάτοχοι αδειάς κυκλοφορίας στην αγορά για το προϊόν ZOCORD, το οποίο, δεδομένου ότι περιέχει το ενεργητικό συστατικό σιμβαστατίνη, μειώνει την περιεκτικότητα σε λιπίδια και τα επίπεδα της ολικής χοληστερόλης, την LDL-C (Low Density Lipoprotein Cholesterol) (χαμηλής πυκνότητας λιποπρωτεϊνική χοληστερόλη), την Apo B (Apolipoprotein B) (απολιποπρωτεΐνη Β) και τα τριγλυκερίδια στο αίμα. Το εν λόγω προϊόν αυξάνει επίσης την ποσότητα της HDL-C (High Density Lipoprotein Cholesterol) (υψηλής πυκνότητας λιποπρωτεϊνική χοληστερόλη) στο αίμα.

Οι προσφεύγουσες προσβάλλουν την απόφαση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Αξιολόγησης των Φαρμακευτικών Προϊόντων (ΕΟΑΦΠ) να κινήσει τη διαδικασία παραπομπής του άρθρου 30 της οδηγίας 2001/83/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Νοεμβρίου 2001, περί κοινοτικού κώδικος για τα φάρμακα που προορίζονται για ανθρώπινη χρήση⁽¹⁾ (στο εξής: οδηγία) σε σχέση με το προαναφερθέν προϊόν.

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλομένη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 30 της οδηγίας, και τούτο για τους ακόλουθους λόγους:

- Δεν υφίσταται καμιά αποκλίνουσα απόφαση ύστερα από τις αποφάσεις σύμφωνα με τα άρθρα 8, 10, παράγραφος 1, και 11 της οδηγίας.
- Η προσβαλλομένη απόφαση αποτελεί μια απόφαση για την εναρμόνιση των βασικών όσον αφορά ένα προϊόν χαρακτηριστικών (SPC), σχετικά με το ZOCORD, και των συναφών εμπορικών σημάτων, η ενιαία δε πρόταση για τη σχετική διαδικασία προσφυγής όσον αφορά το ZOCORD σκοπεί στην ανάπτυξη και επιβολή εναρμονισμένων καθ' όλην την Ευρωπαϊκή Ένωση SPC. Όμως, η βάση του άρθρου 30 διαδικασία δεν επιτρέπει την καδιέρωση βασικών χαρακτηριστικών για ένα προϊόν (SPC).
- Πριν αρχίσει να ισχύει η διαδικασία της αμοιβαίας αναγνώρισης, οι φαρμακευτικές εταιρίες δεν υποχρεούνταν, στα διάφορα κράτη μέλη, να υποβάλλουν όμοιες αιτήσεις για χορήγηση αδειάς κυκλοφορίας στην αγορά. Για παράδειγμα, οι αιτούντες μπορούσαν συχνά να ζητούν έγκριση για διαφορετικές φαρμακευτικές χρήσεις ή εμφανίσεις, προκειμένου να λαμβάνονται υπόψη οι διαφορές όσον αφορά εγχώριες, σχετικά με φάρμακα, πρακτικές και συνήθειες. Τέτοιες, όσον αφορά αιτήσεις, διαφορές απολήγουν αναπόφευκτα σε διαφορές ως προς τις εγκρίσεις, αλλά δεν πληρούν τα προαπαιτούμενα για να εξομοιωθούν προς «αποκλίνουσες αποφάσεις» όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 30. Όθεν, δεν καλύπτονται από το άρθρο 30 διαφορές μεταξύ εθνικών εγκρίσεων που απορρέουν από διαφορετικές αιτήσεις.

- Η παραπομπή αφορά ολόκληρο το περιεχόμενο των βασικών χαρακτηριστικών ενός προϊόντος (SPE). Τούτο υπερβαίνει τα όρια του πεδίου της επιτρεπόμενης από το άρθρο 30 προσφυγής, που πρέπει να περιορίζεται σε ένα «προσδιοριζόμενο με σαφήνεια θέμα», σύμφωνα με το άρθρο 30, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας.
- Δεν αποδείχθηκε ότι η προσβαλλομένη απόφαση στηρίζεται επί λόγων δημοσίας υγείας.

⁽¹⁾ ΕΕ L 311, της 28.11.2001, σ. 67.

Προσφυγή των Lurgi AG και Lurgi S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση T-42/03)

(2003/C 83/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι Lurgi AG, Φρανκφούρτη, Γερμανία και Lurgi S.p.A., Μιλάνο, Ιταλία, εκπροσωπούμενες από τον Dr. Michael Shütte και τον καθηγητή Massimo Benedetti, Lawyers, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 10 Φεβρουαρίου 2003, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση περί υπαναχωρήσεως εκ της συμβάσεως (contract) THERMIE, που τους κοινοποιήθηκε από την Επιτροπή με έγγραφο της 26ης Νοεμβρίου 2002·
- να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή δεν δικαιούται να αξιώσει την επιστροφή των κεφαλαίων που κατέβαλε στις συμβληθείσες βάσει της συμβάσεως THERMIE BM/1007/94·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγουσες, μαζί με άλλου συμβαλλομένους, συνήψαν σύμβαση (σύμβαση THERMIE), στις 12 Δεκεμβρίου 1994, με την Επιτροπή, αναφορικά με δραστηριότητες σχετικές με την προώθηση της ενεργειακής τεχνολογίας στην Ευρώπη. Η σύμβαση συνάφθηκε υπό τα στοιχεία BM/1007/1994 IT/DE/UK, με αντικείμενο τη χρηματοδότηση και την εφαρμογή του σχεδίου «Energy farm: an IGCC plant for the production of electricity and heat through gasification of SFR biomass».

Στις 30 Μαΐου 1997 συνάφθηκε σύμβαση μεταξύ μιας από τις προσφεύγουσες, της Lurgi S.p.A., και του συντονιστή του προγράμματος, Bioelettrica, σχετικά με την κατασκευή εγκαταστάσεως για την ατμοσφαιρική εξαέρωση βιομάζας. Κατά τη διάρκεια των μηχανολογικών εργασιών, η προσφεύγουσα επισήμανε ορισμένες τεχνικές δυσχέρειες. Οι δυσχέρειες αυτές ετέθησαν υπόψη της Επιτροπής και των λοιπών συμβληθεισών.

Στις 6 Σεπτεμβρίου 2001 η Επιτροπή γνωστοποίησε στην Bioelettrica ότι υπαναχωρούσε της συμβάσεως λόγω της μη ενάρξεως των εργασιών βάσει της συμβάσεως THERMIE. Η Bioelettrica αμφισβήτησε αυτή την υπαναχώρηση εκ της συμβάσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο της υποθέσεως T-287/01, Bioelettrica κατά Επιτροπή.

Στις 23 Ιουλίου 2002, η Επιτροπή εξέδωσε και απέστειλε άλλη μια απόφαση όπου ανέφερε ότι θα υπαναχωρούσε της συμβάσεως λόγω της μη εκτελέσεώς της από τις αντισυμβαλλόμενες εκτός εάν αυτές εξεπλήρωναν τις υποχρεώσεις τους εντός 30 ημερών. Βασικώς, η Επιτροπή επέκρινε τις σημειωθείσες στο εν λόγω σχέδιο καθυστερήσεις. Σε έγγραφο με ημερομηνία 26 Νοεμβρίου 2002, η Επιτροπή ανέφερε ότι θεωρούσε τη σύμβαση λυθείσα. Αυτή η λύση της συμβάσεως αμφισβητείται στην υπό κρίση υπόθεση.

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν παράβαση των τυπικών προϋποθέσεων σχετικά με τη διαδικασία λήψεως των αποφάσεων της Επιτροπής. Σύμφωνα με τις προσφεύγουσες, όλες οι πράξεις της Επιτροπής πρέπει να λαμβάνονται σύμφωνα με την αρχή της συλλογικότητας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 219 της Συνθήκης ΕΚ και στο άρθρο 1 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής⁽¹⁾. Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η απόφαση περί υπαναχώρησεως εκ της συμβάσεως συνεπάγεται τόσο οικονομικές επιπτώσεις για τους συμβαλλομένους όσο και μια δυσχερή, εν προκειμένω, από τεχνική και νομική άποψη, εκτίμηση της σχετικής συμβάσεως. Κατόπιν όλων αυτών, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι η απόφαση περί υπαναχώρησεως από τη σύμβαση δεν πρέπει να θεωρηθεί ως εκτέλεση πράξεως σε διοικητικό ή διαχειριστικό επίπεδο και ότι η απόφαση έπρεπε να έχει ληφθεί από το Σώμα των Επιτρόπων.

Περαιτέρω, οι προσφεύγουσες επικαλούνται εσφαλμένη εφαρμογή της συμβάσεως THERMIE. Σχετικώς, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι δεν υφίσταται δικαιολόγηση για υπαναχώρηση από τη σύμβαση λόγω μη εκτελέσεώς της από τις συμβαλλόμενες. Σύμφωνα με τις προσφεύγουσες, η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται όταν η μη εκτέλεση δικαιολογείται από εύλογες τεχνικού και οικονομικού χαρακτήρα αιτίες. Όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, υφίστατο ανάγκη αλλαγής της αρχικής τεχνολογίας που προκαλούσε σοβαρούς, από οικονομική άποψη, κινδύνους.

Τέλος, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η στάση που τήρησε η Επιτροπή την εμποδίζει από το να επικαλείται τη μη εκτέλεση ως λόγο για την υπαναχώρησή της από τη σύμβαση. Σχετικώς, οι προσφεύγουσες επικαλούνται το άρθρο 1460 του ιταλικού αστικού κώδικα και την αρχή *inadimplenti non est adimplentum*.

⁽¹⁾ Εσωτερικός κανονισμός της Επιτροπής [C(2000) 3614] (ΕΕ L 308 της 8.12.2000, σ. 26).

Προσφυγή της Leali S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση T-46/03)

(2003/C 83/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Leali S.p.A., εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Giovanni Vezzoli και Gianluca Belotti, άσκησε στις 11 Φεβρουαρίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- κυρίως, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
- επικουρικώς, να μειώσει το επιβληθέν πρόστιμο·
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως που έχει ήδη προσβληθεί στην υπόθεση T-27/03, S.P. κατά Επιτροπής. Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι όμοια με εκείνα που προβλήθηκαν στην προαναφερθείσα υπόθεση.

Διαγραφή της υποθέσεως T-187/94⁽¹⁾

(2003/C 83/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Με διάταξη της 11ης Δεκεμβρίου 2002, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-187/94, Theresia Rudolph κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ C 174 της 25.6.94.

Διαγραφή της υποθέσεως T-43/01 ⁽¹⁾

(2003/C 83/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 10ης Ιανουαρίου 2003, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-43/01, Jean-Jacques Rateau κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ EE C 118 της 21.4.01.

Διαγραφή της υποθέσεως T-288/01 ⁽¹⁾

(2003/C 83/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Με διάταξη της 7ης Ιανουαρίου 2003, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφά-

σισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-288/01, OPI Products, Inc. κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΟΗΜΙ).

⁽¹⁾ EE C 31 της 2.2.02.

Διαγραφή της υποθέσεως T-192/02 ⁽¹⁾

(2003/C 83/61)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Με διάταξη της 23ης Ιανουαρίου 2003, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-192/02, G.D. Searle LLC κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΟΗΜΙ).

⁽¹⁾ EE C 202 της 24.8.02.

III

(Πληροφορίες)

(2003/C 83/62)

Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

EE C 70 της 22.3.2003

Ιστορικό των προηγούμενων δημοσιεύσεων

EE C 55 της 8.3.2003

EE C 44 της 22.2.2003

EE C 31 της 8.2.2003

EE C 19 της 25.1.2003

EE C 7 της 11.1.2003

EE C 323 της 21.12.2002

Τα κείμενα αυτά είναι διαθέσιμα σε:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
